

Η ΦΥΣΙΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ

ΔΟΞΑΣΑΤΕ

Ν χρόνοις λίαν ἀπ' ἡμῶν ἀπομακρυσμένοις ἐγεννήθη ἐν σπηλαίῳ πενιχρῷ βρέφος ἀφανὲς ἐξ Ἰουδαίας κόρης ἀπειράνδρου καὶ πτωχῆς. Τὸ παράδοξον τοῦτο βρέφος ἐν ἀφανείᾳ καὶ ἀσημότητι ἀνθρώπυμον, ἐμελλε ν' ἀναστατώσῃ καὶ συνταράξῃ σύμπαντα τὸν τότε γνωστὸν κόσμον καὶ τὸν μετὰ ταῦτα γνωσθέντα. Ἐμελλεν ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἄνευ ρητορικῆς τέχνης καὶ ἐπιστημονικῆς παιδείσεως ν' ἀνατρέψῃ τὰς κρατούσας τῶν σοφῶν περὶ Θεοῦ, κόσμου καὶ ἀνθρώπου γνώσεις καὶ θεωρίας, νὰ ἐλέγξῃ ὡς πλάνας καὶ μύθους τὰς τῶν ποιητῶν καὶ φιλοσόφων πεποιθήσεις καὶ θρησκευτικὰς δοξασίας, καὶ νὰ ἰδρύσῃ τὰς ἑαυτοῦ ἀρχὰς καὶ διδασκαλίαν κατὰ τρόπον παράδοξον καὶ ἰτελῶς ἀπροσδόκητον. Ἐμελλεν ἄνευ τινὸς δυνάμεως καὶ ἀνθρωπίνης συναρωγῆς νὰ ἐξημερώσῃ καὶ ἐκπολιτίσῃ ἔθνη βάρβαρα καὶ λαοὺς ἀτιμάσους καὶ αἰμοχαρεῖς, οἵτινες ἐξηγέρθησαν κατ' αὐτοῦ ματωδῆς ἐν ἀρχῇ, ἀλλ' εἶτα τὴν ἔκτακτον αὐτοῦ δύναμιν καὶ σοφίαν καταπλαγέντες, ἔκλιναν τὸν ἀσχετὰ καὶ ἤτιστα συγγνώμην.

ΣΩΤΗΡ ΘΕΟΠΕΜΠΤΟΣ.— Ἀνεγνώρισαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐν ἀφανείᾳ τεχθέντος καὶ ἀνθρωθέντος παιδὸς διδάσκαλον οὐρανόπεμπτον, κατακτητὴν καρδιῶν καὶ ψυχῶν θεοπέσιον, πολέμιον πάσης ἀνομίας καὶ φανλοκρατίας, τῆς τυρανίας ἀνατροπέα καὶ παντὸς δεσποτισμοῦ, νομοθέτην φιλόανθρωπον, προστάτην καὶ ὑπερασπιστὴν τῶν ἀδικουμένων θεοπέμπτον, φωτοδότην ὑπέροχον, εὐεργέτην πανάγαθον καὶ Σωτῆρα τέλος καὶ ἀναμορφωτὴν τοῦ κόσμου ἀπαράμυλλον.

ΜΟΝΟΣ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ.— Ταῦτα πάντα ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν ὁ περιδοξὸς καὶ σοφὸς γαλάτης Σατωβριάν, ἔγραψεν ἐν τῷ περιοπουδάστῳ αὐτοῦ πονήματι «τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ»

ἐν ᾧ καταδεικνύει τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ ἔσοχον κάλλος τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ λοιπὰ τοῦ κόσμου θρησκευτά— τὴν ἀληθῆ ταύτην καὶ ἀναμφισβήτητον κρίσιν. «Μόνος ὁ Χριστὸς δύναται ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ νὰ κληθῇ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου κατὰ τὴν ὑλικὴν καὶ πνευματικὴν σημασίαν, διότι ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει αὐτοῦ ὁ κόσμος ἀνεκάνισθη».

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΚΗΡΥΚΕΣ.— Καὶ πῶς κατώρθωσε τὴν τοῦ πεπιωκότος καὶ φθαρέντος ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ καὶ πλάνῃ κόσμου ἀνακαίνισιν καὶ μετατροπὴν ὁ παράδοξος οὗτος μεγαλοεργὸς καὶ ἀναμορφωτής; Διὰ δώδεκα μόνον πτωχῶν καὶ δόξμων ἀνθρώπων, οὓς κατέστησε μαθητὰς του, καὶ διὰ τινος μικροῦ βιβλίου, (περιφρονοῦμενον ἔτι καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἀγνοούντων τοῦτο καὶ συνεπῶς ἀπιστούντων) ὅπερ ἐκάλεσεν «Ἐβανγγέλιον» ὡς τὴν μᾶλλον χαροποιὸν τῷ κόσμῳ ἀγγελίαν ἐξαγγέλλον, κατέργησε καὶ ἐξεμηδένισε παναρχαίας καὶ ἀπ' αἰῶνας κρατούσας θρησκείας τῷ χρόνῳ μονιμοποιηθείσας, μετέβαλεν ἤθη καὶ ἔθιμα ἐκ προγόνων καὶ πάσων παραληφθέντα, καὶ ἰσχὺν νόμον διὰ τοῦ χρόνου λαβόντα, ἀνέτρψε θρόνους δυοσεβῶν, κραταιῶς ἡδραιωμένων καὶ ἐπέταξεν ὑπὸ τὸ εἰρηρικὸν αὐτοῦ σκήπτρον βασιλεῖς καὶ αὐτοκρατορας, ἀπολύτως μοναρχήσαντας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ λαῶν ἀπειραρίθμων κυριαρχήσαντας. Διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ μικροῦ τούτου καὶ θαυμαστοῦ βιβλιαρίου, ἔνα ἐπὶ μᾶλλον κρατύνῃ καὶ ἐμπεδώσῃ τὴν ἑαυτοῦ καινοφανῆ θρησκείαν καὶ τοῦ ἐν τριάδι Θεοῦ λατρείαν, ἀνέτρψεν ἐκ θεμελιῶν ἄνευ ἰσχύος καὶ ὑλικῶν μέσων τοὺς παμμεγέθεις καὶ πολυτελεῖς τῶν εἰδώλων βωμούς, ἐγείρας ἀντ' αὐτῶν πανταχοῦ τῆς ὑψηλοῦ ὑψηροεφεῖς καὶ περικαλλεῖς ναοὺς, ἐν οἷς ἀπαύστως λατρεύεται καὶ ἑμυλογεῖται ὡς Θεὸς ἀληθινὸς καὶ Ανθρωπότης τοῦ κόσμου. Ἴδου τὸ μέγα καὶ ἀνεκμήνυτον μυστήριον, ἐκπληττον καὶ συγγέρον πᾶσαν ἀνθρωπίνην διάνοιαν καὶ σκέψιν! Βρέφος ἀσθενὲς καὶ πτωχόν, ἐν φάτιν γεννηθέν, μεταβάλλει καὶ συνταράττει τὰ σύμπαντα!

«ΠΑΝΤΑΣ ΕΛΚΥΣΩ ΠΡΟΣ ΕΜΑΥΤΟΝ».— Είλκυσε δὲ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ πίστιν, ἥπερ ἦς ἀπῆται ἐν ἀνάγκῃ τὴν θυσίαν καὶ αὐτῆς ἐν τῆς ζωῆς τῶν πιστευόντων, ἀπειράριθμα πλήθη λαῶν ποιμίλων καὶ ἀναριθμητὰ γένη ἔθνῶν παντοδαπῶν, πραγματοποιοῦν ὄντω τοῦθ' ὅπερ ὁ ἴδιος ἐν τῇ παντογνωσίᾳ του προεῖπε· «Κἀγὼ, ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν». Καὶ εἴλκυσε τῷ ὄντι πρὸς ἑαυτόν, καὶ ἐπέβαλε τὴν ἑαυτοῦ λατρείαν καὶ πίστιν εἰς ἡγεμόνας καὶ βασιλεῖς, εἰς δυνάστας κραταιοὺς καὶ ἀρχηγούς λαῶν βαρβάρων καὶ ἀειδάσων, μικρὸν διαφέροντας λύκων καὶ ἀγρίων θηρίων· τοῦτο ὑποδηλῶν καὶ ὁ Σωτὴρ, ἔλεγε εἰς τοὺς κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου του: «Ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποπέμνω ὑμᾶς ὡς πρόβατα, ἐν μέσῳ λύκων». Καὶ ἐν τοῦτοις τὰ ἄκακα ἐκεῖνα καὶ ἀνίσχυρα πρόβατα, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ Ἀπόστολοι, ἐπειθον τῇ δυνάμει αὐτοῦ τοὺς ἀγερώχους ἐκείνους φιλάρχους, ἵνα, τῶν θρόνων αὐτῶν κατερχόμενοι καὶ τὸ διάδημα ἀποιθιόμενοι, κλίνωσιν ἐδλαβῶς λατρείας γόνυ καὶ σεβασμοῦ πρὸ τοῦ λίκνου καὶ τοῦ τάφου τοῦ παραδόξου τούτου παιδός. Τσααίτη καὶ τηλικαύτη εἶνε καὶ διατελεῖ οὕσα ἡ ἀνεξήγητος καὶ ὑπεράνθρωπος δύναμις τοῦ σήμερον τεχθέντος βρέφους. Δύναμις ἀκαταμάχητος καὶ ἀσυγκρίτως ὑπερέτερα πάσης ἀνθρωπίνης ἰσχύος καὶ ἐπιβολῆς.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ.—Τὰ δυσκατόρθωτα ταῦτα καὶ πάσης ἀμφισβητήσεως ἀνεπίδεικτα ἄτε ὑπὸ τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἱστορίας μαρτυρούμενα καὶ πολυτρόπως βεβαιούμενα, ἐπετέλεσεν ἄνθρωπῶν τὸ ἐκτακτικὸν τοῦτο παιδίον δι' ἀπλῆς μόνον καὶ συντόμου διδασκαλίας, τῆς ὁποίας ἡ ἐπαγωγὸς χάρις, τὸ ἥθικόν ὕψος ὑπερβαίνει πᾶσαν ἀνθρωπίνην διδαχὴν καὶ πᾶν φιλοσοφικὸν διάνημα. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ὁμολογήσῃ καὶ αὐτὸς ὁ τοῦ Εὐαγγελίου διαστορεφὲς γάλλος φιλόσοφος Ρενάν. «Εἰς τὸ ὕψος καὶ τὴν τελειότητα, (γράφει εἰς τὸν βίον τοῦ Ἰησοῦ) τῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους διδαχῆς οὐδεμία ὑπερνωρῶδη ἀνθρωπίνη διάνοια» (Ὁρ. Βίον τοῦ Ἰησ. σελ. 474).

Ἡ πρωτότυπος δ' αὐτῆ καὶ ἀξιοθαύμαστος διδασκαλία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, δι' ἧς ἐσώθη καὶ ἀνεπλάσθη ὁ ἐκλελυμένος κόσμος, ἐξέπληξε διὰ τὰ ἀποτελέσματά της, καὶ ἐθανυμάσθη διὰ τὸ ὑπέροχον κάλλος τῆς ὑπὸ τῶν ἐξοχωτέρων πνευμάτων παντὸς τόπου καὶ χρόνου. Ὁ Ἰησοῦς, (γράφει περιώνυμος τῆς Ἀγγλίας φιλόσοφος, ὁ Θεόδωρος Πάρκερ, ἐν τῷ περὶ θρησκείας συγγράμματί του) «Ἐκήρυξε διδασκαλίαν καινὴν, ὁραίαν ὡς τὸ φῶς, ὑψηλὴν ὡς ὁ οὐρανὸς καὶ ἀληθινὴν ὡς ὁ Θεός· φιλοσόφους, ποιητὰς, προφήτας καὶ ραββί ὑπερέβη ἐν πᾶσι τοὺς πάντας. Καὶ ἐν τοῦτοις ἡ Ναζαρετ πολὺ ἀπέχευε τῶν Ἀθηνῶν, ἔτι ἀπέπεσον (οἱ ποιη-

ταὶ καὶ φιλόσοφοι) τὸν ἀέρα τῆς φιλοσοφίας, οὐδὲ εἶχε Σοῦν καὶ Ἀύκειον, οὐδὲ μικρὸν τι σχολεῖον τῶν προφητῶν. Λοιπὸν ὁ Θεὸς ἦν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἰησοῦ» (Ὁρ. Θεανδρ. Πρὸς, σελ. 145).

Διὰ τῆς ὑπερόχου ταύτης καὶ πρωτακούστου διδασκαλίας του ἔψωσεν ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς καὶ ἐξηγγέτισε τὴν εἰς βάθος κακῶν καὶ κτηνωδίας κειμένην ἀνθρωπότητα, καὶ ἐχορήγησεν αὐτῇ τὸν ἀπολεσθέντα ἀνθρωπισμὸν. Κατήργησε τὴν ἐκ μακρῶν αἰώνων ὑφισταμένην καὶ ὑπὸ πάντων τῶν ἔθνῶν ἐξασκουμένην δουλείαν καὶ σωματεμπορίαν, καὶ ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἄνεσιν εἰς πολυπληθεῖς ἀνθρώπων τάξεις, βροντοφωνήσας διὰ τοῦ μεγαλοκήρυκος μαθητοῦ του Παύλου: «Οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἐν δούλῳ οὐδὲ ἐλεύθερῳ· οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θήλῃ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἕστε.—Πάντες ὑμεῖς ἀδελφεῖ ἕστε». Ὄντω δὲ διέλυσε τὰ μεταξὺ δούλων καὶ δεσποτῶν διατηρούμενα ἀπ' αἰώνων ἀδιάλλακτα καὶ πατροπαράδοτα μίσθη, καὶ συνεφίλιωσε τὰ ἀλληλομισούμενα καὶ ἐχθρονόμενα ἔθνη, συστήσας αὐτοῖς τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην καὶ συμπάθειαν. «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.—Ἀγαπᾶτε καὶ ἀφεθήσεται ὑμῖν.—Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν.

—Γίνεσθε οἰκτιρμοὺς, καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς οἰκτιρῶν ἐστίν. Τέλος συνέστησε καὶ ἠδραῖωσε πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου τὴν ἁγίαν αὐτοῦ θρησκείαν, καὶ τὴν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρείαν, ὁδηγῆσας τὰ ἔθνη πρὸς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

ΤΙΜΗΣΑΤΕ ΤΟΝ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΑ.—Τοιαῦτα ἐπετέλεσεν ὁ σήμερον γεννηθεὶς ἐξ ἁγίας καὶ ἀπειράνθρου Μητρός σαρκοφόρος τοῦ Θεοῦ Υἱός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καὶ Αντρωτὴς τοῦ κόσμου. Διδάξας τὰς ὑπίστας τῶν ἀληθειῶν, καὶ πρότυπον ἑαυτὸν πάσης ἀρετῆς καὶ καλοκαγαθίας παραστήσας, ἀπέβη ὁ αἰώνιος τῆς ἀληθείας ἱεροφάντης καὶ διδάσκαλος, καὶ ὁ ἀπαράμιλλος ἀναμορφωτὴς καὶ εδεργέτης τοῦ κόσμου. Τιμῆσατε λοιπὸν πάντες τὸν γεννηθέντα Σωτῆρα, καὶ ὅσοι ἐν ἐξ ἀγνοίας καὶ δεινῆς πωρώσεως μετ' ἀδιαφορίας καὶ δισταγμοῦ πρὸς τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ ἀτιμίζετε, κλίνετε λατρείας γόνυ καὶ σεβασμοῦ πρὸ τῆς κοιτίδος Ἐκείνου, ὅστις ἐν φάτιγῃ ἀλόγων ἐτέχθη, ἵνα ἡμᾶς τῆς ἀλογίας ἀπαλλάξῃ. Ὡς βρέφος ἀσθενὲς ἐκλαυθμύρισεν, ἵνα ἡμᾶς ἐνσχύσῃ καὶ εὐφροσύνης ἐμπλήσῃ. Ὡς ἀμνὸς πρῶτος καὶ ἄκακος ἐν σπηλαίῳ ἐγεννήθη, ἵνα ἡμᾶς τῆς κακίας καὶ πλάνης ἐλευθερώσῃ. Πάνη σπαργανοῦται, ἵνα τὴν ἀνθρωπότητα πᾶσαν τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας ἀπολυτρώσῃ. Δοξάσατε ἐπὶ πᾶσι τοῦτοις τὸν εδεργέτην Θεόν, καὶ τὸν γεννηθέντα Σωτῆρα ἀνυμνήσατε.

X. K. ΜΑΚΡΗΣ Δρ. Ο. καὶ Ἱατρικῆς

Η ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΙΣ

Ὁρθόδοξος χριστιανικὴ πίστις ἀπέκρουσεν ἀείποτε τὰ περὶ μετεμψυχώσεως διδάγματα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαλείψῃ τὴν δοξασίαν ταύτην. Οἱ δὲ Μωαμεθανοὶ ἐπίσης πιστεύουσιν εἰς τὴν προῦπαρξιν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν μετεσάρκωσιν.

Ὁ Figuier ἐν τῷ ὁραίῳ αὐτοῦ συγγράμματι «ἡ ἐπαύριον τοῦ θανάτου» λέγει, ὅτι αἱ ψυχαὶ τῆς γῆς ὡς καὶ αἱ ἐπὶ τῶν πλανητῶν προέρχονται ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἐνσωματοῦνται εἰς τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῴοντα, εἶτα δὲ μεταβαίνουν εἰς τελειότερα ζῶα, μαλάκια, ἀρθροπόδα, ἰχθύς, ἔρπετά, πτηνά, μαστοπόδα, τελευταίον δὲ ἐνσαρκοῦνται εἰς ἀνθρώπους. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου αἱ ψυχαὶ μεταβαίνουν εἰς τὸν αἰθέρα, δηλ. εἰς τὰ μεταξὺ τῶν πλανητῶν διαστήματα καὶ ἐὰν μὲν δὲν ἐξῆσαν βίον ἐμπρὸς, ἐπανέρχονται εἰς τὴν γῆν· ἐὰν δὲ ἀπέκτησαν τὴν δέουσαν τελειότητα μεταφοιτῶν εἰς ὑπάρξεις ὑπερανθρωπίνους. Ἐν τῇ νέα των διαβίωσει δὲν διατηροῦσι τὴν ἀνάμνησιν τῶν προτέρων ὑπάρξεων, ἀλλὰ κέκτηνται ἴσῃ τῶν γνώσεων, ὡς ἐμαθον ἐν τῷ προτέρῳ βίῳ των καὶ τῶν κλίσεων, ὡς εἶχον, ὡς ἐμφαίνεται ἐν ταῖς ὑπάρξεσι πρῶτως μεγαλοφυῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς συμπαιδείας ἢ ἀντιπαθείας πολλῶν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἄλλων ψυχικῶν φαινομένων. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες οὗς θανυμάζομεν, ὡς ὁ Ὀμηρος, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Κέλσερ, ὁ Νεύτων, ὁ Λαπλᾶς, ὁ Ραφαήλ, ὁ Μόζαρετ, ὁ Οὐγκὼ καὶ ἄλλοι εἶναι πνεύματα πολὺ κατώτερα, παραβαλλόμενα πρὸς τοὺς ὑπερανθρώπους αὐτούς. Ἐχομεν σῶμα ἀέριον, κινοῦνται ἐν τῷ ἀπειρῷ ἐδερῶς, τὸ βλέμμα καὶ ὁ νοῦς ἐξικινοῦνται διανῶς εἰς μεγάλας ἀποστάσεις καὶ λαμβάνουσιν ἀκωλύτως γνῶσιν τῶν μυστηρίων τῶν φυσικῶν φαινομένων. Δύναται δὲ νὰ ἐρχονται εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οὗς ἀγαπᾶσι καὶ συμπαιδοῦσιν. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπερανθρώπα ταῦτα ὄντα μετεσάρκωνται εἶτα εἰς ὄντα ἄλλα πολὺ τελειότερα, ἕως οὗ γινόμενα τέλεια ἐπανέρχονται ὡς πνεύματα εἰς τὸν ἥλιον, ἐξ οὗ ἀπέρρευσαν.

Οἱ Παπῶνται, λαὸς τῆς Βορείου Ἀμερικῆς πιστεύουσιν, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ θνήσκοντος δύναται νὰ ἐρχῆται εἰς ἄλλον συγγενῆ ζῶντα καὶ τῇ βοηθείᾳ γοήτων. Οἱ Ἰνδοὶ τῆς Βαγκουβέρης, νήσου τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἀνεγνώρισαν ἐν νεογεννῆτῳ παιδίῳ παλαιὸν ἀρχηγὸν τῶν ἐκ τι-

νων σημείων τοῦ σώματος. Ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Αὐστραλίᾳ ἐπικρατεῖ ἡ αὐτὴ δοξασία. Δείγματα τῆς τοιαύτης ἀρχηγίου πείστεως ἐδρίσκονται καὶ εἰς μύθους τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, καθ' οὓς οἱ θεοὶ εἰς ζῶα καὶ ἀνθρώπους μεταμορφοῦνται καὶ ἀνθρώποι εἰς ζῶα μεταβάλλονται. Ὁ Ὀδίνος, ὁ θεὸς τῶν Γερμανῶν λαμβάνει πολλὰς μορφὰς ζῶων, ὁ Ζεὺς ἐμφανίζεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὡς Ἀμφιτρίων καὶ Ταῦρος καὶ Κύνκος, ἡ Ἐκάτη ὡς κύων, ἡ Ἀφροδίτη ὡς περιστέρα, ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς καὶ ἄλλοι ὡς ὄφεις.

Ἐπίσης πολλὰ ἄλλα παραδόσεις ἐπιρωνύσασιν τὴν ἰδέαν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ τούτῳθεν τὴν μετάβασιν αὐτῶν εἰς ἄλλα σώματα ζῶων ἢ ἀνθρώπων κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ζωῆς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας. Ἐν δὲ τῇ μυστικῇ φιλοσοφίᾳ τῶν Ἰνδῶν λέγεται, ὅτι αἱ ἐκ τῆς Σελήνης ἐν εἰδει βροχῆς ἐρχόμεναι εἰς τὴν γῆν ψυχαὶ εἰσέρχονται εἰς τὰ φυτὰ, ἐκ τούτων δὲ εἰς τὰ ζῶα κτλ. Πολλοὶ δὲ θεωροῦσι τὰ ζῶα οὐχὶ διάφορα αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς ἔχοντα ψυχὴν συγγενῆ καὶ ὁμοίαν.

Ἄλλοτε ἐπιστεβέτο, ὅτι καὶ εἰς ὄφιν ἐρχεται μετὰ θάνατον ἡ ψυχὴ, οἱ δὲ Ἕλληνες καὶ Ρωμαῖοι ἐδόξασαν ὡσαύτως, ὅτι οἱ ὄφεις γεννῶνται ἐκ τοῦ νεκτοῦ μνελοῦ τῶν τεθνεώτων. Ὁ Πλούταρχος λέγει, ὅτι ὄφεις ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλοσμένου εἶδον δράκοντα εὐμεγέθη περιειλεγμένον εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· οἱ δὲ σοφοὶ ἐδίδαξαν, ὅτι ὡς οἱ βόες σηπόμενοι γεννῶσι μελίσσας καὶ οἱ ἵπποι σφήμας καὶ οἱ ὄντι κανθάρους, οὕτω καὶ τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων, τοῦ μνελοῦ ἀποσυντιθεμένου ζωογονοῦσιν ὄφεις καὶ ὅτι τοῦτο ἐννοήσαντες οἱ παλαιοὶ τὸν δράκοντα «συνσφαινοῦσιν τοῖς ἥρωσι.» Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πλατωνικοῦ Ἡρακλείδου, τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ ἠφανίσθη, ὄφεις δὲ λέγεται ἐφάνη ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ὅτε δὲ πάλιν ἀπέθανεν ὁ Πλωτῖνος ὁ φιλόσοφος, ἐνεφανίσθη αἴφνης ὄφεις ὑπὸ τὴν κλίνην του, ὅστις ἐκρύβη ἐθῆς εἶτα εἰς τινα δῆλην. Καὶ εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀγγίσου ἐμφωλεῖται, κατὰ Ὀδεργίλιον, ὄφεις. Ἐφ' οὗ καὶ τὸ ἔθιμον νὰ γράφωσιν ὄφεις εἰς τοὺς τάφους καὶ εἰς λημέθους, ὡς συμβολίζοντας τοὺς νεκρούς. Ἐρτεῦθεν καὶ τοὺς δαίμονας τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν τάφων ἐνόμασαν δαίμονας ἀγαθοῦς, ὡσαύτως δὲ τοὺς ὄφεις τῶν ναῶν, οἶον τοῦ Ἐρεχθίδου καὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Τροφωνίου.

Τῆς πίστεως περὶ μετεμψυχώσεως εἰς φυτὰ ἐδρίσκομεν ὡσαύτως ἴσῃ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς ὁ μῦθος τοῦ Ὀδεργίλιου περὶ τοῦ Πολυδώρου, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Πρίαμος ὅπως σφετερισθῇ τοὺς κομίζομένους ὑπ' αὐτοῦ θησαυρούς. Ὅτε δὲ ὁ Διεύειας διήλθε τυχαίως τοῦ τάφου του καὶ

ἠθέλησε ν' ἀποσπᾶση κλάδους τῶν ἐπ' αὐτοῦ μύρτων, αἷμα ἔρρευσε ἐκ τῶν ριζῶν. Ἐπαλαβδὸν δὲ τὸ πρᾶγμα καὶ πάλιν ἔρρευσε αἷμα. Ἀποπειραθεὶς δὲ καὶ τρίτον, ὅπως ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον, ἤμωσε φωνὴν θρηνηδὴν: «Διατί, ὦ Αἰνεΐα, με σπαράττεις τὸν δυστυχῆ; Φείσθητί μου, δὲν εἰμαι ξένος. Ἐν Τροίᾳ ἐγεννήθην. Καὶ τὸ αἷμα τοῦτο δὲν ἐξέρχεται ἐκ κλάδου ἀναισθητοῦ· εἰμαι ὁ Πολύδωρος.» Ὁμοίᾳ ἀναφέρει καὶ ὁ μῦθος τοῦ Ὀβιδίου, καθ' ὃν ἡ νύμφη Δρυόπη κόπτει φύλλα λωτοῦ, σταγόνες δ' αἱματώδεις πίπτουσιν ἐκ τῶν ἀνθέων καὶ μετὰ φρικῆς κινουῦνται οἱ κλώνες αὐτοῦ, διότι ἐν τῷ λωτῷ ζῆ ἡ νύμφη Λωτίς, ἣτις φεύγουσα ἄλλοτε τὸν Πρίαμον μετεμορφώθη εἰς τὸ φυτὸν τοῦτο.

Ἄλλα καὶ τὰ δένδρα ἐκ παλαιοτάτου χρόνον ἐθεωρήθησαν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἔμψυχα ὡς ἐπιμαρτυροῦν καὶ ὁ κάλλιτος μῦθος περὶ τῶν Ἀμαδρυάδων. Αἱ Ἀμαδρυάδες εἶναι νύμφαι, αἵτινες μετὰ τῶν δρυῶν γεννῶνται καὶ μετ' αὐτῶν φθείρονται.

Ὡς ἔμψυχα δὲ τὰ δένδρα ποιοῦσιν, ὅταν πλήττωσιν αὐτὰ οἱ ὑλοτόμοι καὶ στεναρίζουσι καὶ αἷμα ρέει ἐκ τῶν πληγμάτων, ὡς ἐδόξαζον οἱ ἀρχαῖοι, ἐκ τῆς δοξασίας δὲ ταύτης προήλθε καὶ ἡ πίστις ὅτι οἱ θεοὶ ἐγεννήθησαν ἐκ δένδρων ἢ κατοικοῦσιν ἐν αὐτοῖς καὶ δίδουσι χρησμούς ἐξ αὐτῶν.

Ὁ Ἄδωνις ἐγεννήθη κατὰ τὸν μῦθον ἐκ τῆς Μύρρας, ἣτις μετεμορφώθη εἰς δένδρον. Ὁ Ὀσίρις κατὰ τὰς αἰγυπτιακὰς παραδόσεις κατὰκει ἄλλοτε εἰς δένδρον. Αἱ Δρυάδες κατὰκει ἐπὶ δένδρων. Ὁ Ζεὺς παρὰ τοῖς Ροδίσις ἐκαλεῖτο Ἐνδενδρος καὶ φηγοναῖος ἐν Δωδώνῃ, ἐνθα ἀπὸ δρυὸς ἔδιδε τοὺς χρησμούς. Ἐπίστεον δὲ καὶ οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Ἀραβες, ὅτι ἐντὸς τῶν δένδρων κατοικοῦν οἱ θεοί. Σαφεστέρην περὶ μετεμορφώσεως τῆς ψυχῆς ἰδέαν δίδουσι ἡμῖν ὁ παρὰ Στοβαίῳ Ἐρμῆς, ὅστις λέγει: «Τῶν ψυχῶν πολλαὶ αἱ μεταβολαί, τῶν μὲν εἰς τὸ εὐτυχέστερον, τῶν δὲ εἰς τὸ ἐναντίον. Αἱ μὲν γὰρ ἔρπετώδεις οὖσαι εἰς ἔνυδρα μεταβάλλουσιν, αἱ δὲ ἔνυδροι εἰς χερσαία, αἱ δὲ χερσαῖαι εἰς πετεινά, αἱ δὲ ἀέριοι εἰς ἀνθρώπους, αἱ δὲ ἀνθρώπινα ἀρχὴν ἀθανασίας ἔχουσιν εἰς δαίμονας μεταβάλλουσαι, εἰτ' αὐ οὕτως εἰς τὸν τῶν θεῶν χορὸν» χοροὶ δὲ δύο θεῶν, ὁ μὲν τῶν πλανωμένων, ὁ δὲ τῶν ἀπλανῶν, καὶ αὕτη ψυχῆς ἡ τελειοτάτη δόξα, ψυχὴ δὲ εἰς ἀνθρώπους ἐλθοῦσα ἐάν κακῇ μείνῃ, οὐποτε τεύξεται ἀθανασίας, παλίστονος δὲ τὴν ὁδὸν ὑποστρέφει τὴν ἐπὶ τὰ ἔρπετά. Καὶ αὕτη καταδίκη ψυχῆς κακῆς.»

Βαθμῶδον ἡ περὶ μετεμψυχώσεως δοξασία ἐπεξετάθη καὶ ἐκ τῆς διαδόσεως τοῦ πνευματισμοῦ. Πολλὰ δὲ παραδόσεις παριστώσι τὴν ψυχὴν ἐξερχομένην τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατὰ

τὸν ὕπνον καὶ ἐν ἐγρηγόρσει καὶ ἀντικαθιστάμενην ἐπὶ ἄλλον πνεύματος καὶ πάλιν ἐπιστρέφουσαν εἰς αὐτόν. Κατ' ἄλλους δὲ καὶ πᾶς ἄνθρωπος μεταμορφοῦται καὶ σωματικῶς κατὰ πάντα τρόπον καὶ ἐξαφανίζεται ὡς διὰ μαγείας. Ἡ πίστις αὕτη καὶ ἐνισχύθη καὶ ἐπεξετάθη ἐπὶ τῶν Θεοσόφων, Ὀρφικῶν, Πυθαγορείων, τοῦ Ἐμπεδοκλέους, Πινδάρου καὶ Πλάτωνος, τοῦ Τραγέως καὶ πολλῶν ἄλλων. Ἐσχάτως ὁμοῦς ὁ πνευματισμὸς διὰ τῶν συνεχῶν πειραμάτων ἐπὶ ὑπνωτισμοῦ ἀπέδειξε τὴν συνέχειαν τῆς ζωῆς.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω βεβαίως δὲν ἐλεονήθησαν ἄνευ λόγου, ἢ δὲ παράδοσις καὶ αὕτη ἡ ἱστορία διὰ τοῦ στόματος τῶν ἀρχαίων ἐπισημοτήτων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σφάλλῃ. Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀπόλυτος ἀκριβεία ἐν ταῖς λεπτομερείαις, ἀλλ' ἐν τῇ βάσει οὐχὶ ἀποῦ δὲ ἡ ὑπαρξίς πνεύματος ἢ ψυχῆς σοβαρῶς δὲν ἀμφισβητεῖται πλέον, ἐπειτα ὅτι ἀποῦ αὕτη εἶ ἀναλλοίωτος καὶ ἀθάνατος, θὰ ἐξακολουθῇ ἐπιζῶσα καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σώματος καὶ δὴ δρῶσα καὶ οὐχὶ ἀδρανῶσα, διότι καὶ ἐν τῷ σύμπαντι οὐκ ἦν ἀδράνεια. Ἄλλως τε ἐν τῇ παρούσῃ καταστάσει τῆς προόδου καὶ ἐξελίξεως τῶν πάντων ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις αὐτῶν ἢ λέξις θάνατος δὲν ἔχει πλέον τὴν σημασίαν τῆς ἐξαφανίσεως, ἀλλὰ τῆς μεταβολῆς ἐν παντί. Ὁ ἄνθρωπος ἐπομένως μετασχηματίζεται ὀλιγῶς καὶ πνευματικῶς ὀλονέν, ἀλλὰ δὲν ἐξαφανίζεται, οὐτε ἀδρανεῖ εἰς τοὺς αἰῶνας, διότι ἢ ἀδράνεια, ὡς εἴπομεν, οὐδαμῶς ὑπάρχει. Οἱ ἰσχυρίζομενοι δὲ, ὅτι ζωὴ ἐτέρα τῆς παρούσης δὲν ὑπάρχει μετὰ θάνατον, οὐ δ' ἄνθρωπος ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐγεννήθη καὶ οὐ δ' ἀπόλλυται καὶ ἐξαφανίζεται μετὰ θάνατον, οὐ γινώσκουσι φυσικὴν καὶ φυσικοὺς νόμους, ἱστορίαν καὶ χημείαν, παντελῶς δὲ ἀγνοοῦσι τὴν ἐξέλιξιν, ἔωλα ἀποφαινόμενοι.

Αἱ ἐπιστῆμαι ἄλλως τε ὀλονέν προοδεύουσι καὶ οἱ ὑλισταὶ ἀπολλύουσιν ἔδαφος.

Φ. Π.

ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

— Πολλάκις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ συναντῶνται διάνοια ἐτάκτως φιλοσοφικῆ τοῦ μετὰ θάνατον ὄντος, αἵτινες ἐκπλήττουσιν, ἐπιβάλλουσι καὶ κυρτοῦσι.

— Ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ πρὶν ἢ διαμορφωθῆ ἡ ψυχὴ συμμένως πρὸς τὰς γνώσεις τοῦ κόσμου τούτου, αἴφνης ἐκδηλοῦνται προτερήματα καὶ γνώσεις μουσικαί, μαθηματικαὶ καὶ ἐπιστημονικαί, δι' ἃς ὁ ἄπληστον πολλῶν δεξιάδων ἐτῶν σπουδαὶ καὶ μελέται.

— Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος προβαίνει εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ κλίνει ν' ἀφομοιωθῆ πρὸς τὴν ἑκτὴν ὕλην, τὸναντίον ἡ ψυχὴ του ὑψύεται καὶ τείνει ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη.

Η ΑΡΚΤΟΣ

ΣΑΚΙΣ ἀναφέρει τις περὶ ἀρκτων βεβαίως θὰ ἀνκνιμνήσεται τοὺς τύπους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους βλέπομεν συνήθως, ἢτοι τὴν ὑπομέλαιναν ἀρκτον, τὴν ὁποίαν περιφέρουσιν οἱ ὀδηγοὶ τῆς εἰς τὰς ὁδοὺς μετὰ τὸ φῶματρον εἰς τὸ στόμα καὶ χορεύουσιν πρὸ τῶν θεατῶν, ὡς καὶ τὴν λευκὴν ἀρκτον, ἣτις θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν ἰσχυρῶν θηρίων, τὰ ὅποια περικλείουσι ἐντὸς σιδηρῶν φραγμῶν.

Ἄλλα ὅλαί αἱ ἀρκτοι δὲν ἀνάγονται εἰς τὸν τύπον τῶν δύο τούτων, ἀλλὰ διαφέρουσιν ἀξιοσημειώτως.

Ἡ οἰκογένεια τῶν ἀρκτων εἶναι πολυάριθμος καὶ εὐρίσκειται διεσκορπισμένη καθ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἔπου ὑπάρχουσιν θηρία καὶ τοῦτο ἀκριβῶς προδηλοῦ τὴν μεγάλην διαφορὰν τῶν εἰδῶν καὶ τῶν χαρακτῆρων αὐτῶν.

Ἀληθῶς ἀπασαὶ αἱ ἀρκτοι εἰσὶν ἐλευθερίως ταρσοβάμονες καὶ τὸ πέλμα τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐφάπτεται τοῦ ἐδάφους καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν. Φέρουσι συνήθως πέντε δακτύλους ἰσχυροὺς καὶ ὄνυχας δυνατοὺς καὶ ἀγκυστρωτοὺς, φθειρομένους ὁμοῦ ἐν τῷ βαδίσει. Τὸ σῶμα τῶν ἀρκτων εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον εὐτραφές, βρῦ καὶ πλατύ· ὑπάρχουσιν ἔμωσ καὶ τινες εὐσάματοι, εὐάρεστοι καὶ εὐκίνητοι. Ἐκτὸς μικρᾶς τινος ἐξαιρέσεως πᾶσαι αἱ ἀρκτοι εἰσὶν ἐξαιρετικῶς ἀναρρηχτικαὶ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος ζῶσιν ἐν ταῖς ζωολογικαῖς κήποις καὶ εὐκόλως συνηθίζουσιν εἰς παίγνια καὶ ἐργασίας τινάς.

Ἡ ἀρκτος γενικῶς εἶναι ζῶον παμφάγον, ἀρεσκόμενον εἰς τὴν φυτικὴν ὅπως καὶ εἰς τὴν ζωϊκὴν τροφήν. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν ἀποκλειστικῶς σαρκοφάγοι, ὅπως εἶναι ἡ Πολικὴ ἢ Λευκὴ ἀρκτος, ἐνῶ ἄλλαι εἰσὶν ἀποκλειστικῶς φυτοφάγοι.

Ἡ μᾶλλον ἀξιοσημειώτως Ἄρκτος εἶναι ἡ μελάγχρους, ἣτις καὶ σήμερον, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα, εὐρίσκειται καθ' ὅλην τὴν παλαιὰν Ἠπειρὸν, πρὸς βορρᾶν τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῶν Ἰμαλαίων. Ὁ πολιτισμὸς ὁμοῦς ἐξεδίωξε τὸ ζῶον τοῦτο ἐκ τῶν πεδιάδων καὶ ὑπεχρέωσεν αὐτὸ νὰ ζῆ ἐπὶ τῶν ὄρεων. Εἶνε παχυμελές, χονδρὸν καὶ πλατύ, ἔχει μῆκος μέχρι δύο μέτρων καὶ βῆρος 250 κοιλύγραμμων· φέρει οὐρὰν ἀτημέλητον, ὡς μικρά, τρίχωμα μακρὸν καὶ πυκνόν. Ἐννοεῖται ἔμωσ, ὅτι αἱ διάφοροι ἀρκτοι, αἱ ζῶσαι εἰς τὰς ἀπομεμικρυσμένα μέρη φυσικῶς διαφέρουσιν κατὰ τὸ χρῶμα καὶ τὸ τρίχωμα. Ὅσον δὲ προχωρεῖ τις πρὸς βορρᾶν, τὰ εἶδη τῶν ἀρκτων εἰσὶ με-

γαλείτερα. Αἱ ἀρκτοι τῶν Πυρηναίων, τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Σορίας δὲν παραβάλλονται πρὸς ἐκείνας τῆς Νορβηγίας, τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Κριμαίας.

Ἄρκτοι χορεύουσαι

Κατὰ τὸ θέρος ἡ ἀρκτος εὐχαρίστως τρέφεται ἐκ φυτικῶν οὐσιῶν, ἀλλὰ κατὰ τὸν χειμῶνα γίνεται σαρκοφάγος καὶ ὀσάκις ἢ πείνα τὴν στενοχωρήτη, ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατὰ ζῶων μεγαλύτερων αὐτῆς, ὅλον ἵππων καὶ βοῶν, ὡς καταδιώκει τροχάδην καὶ εἰσέρχεται βιαίως ἐντὸς τῶν σταύλων καὶ τῶν οἰκιῶν, ἔπου μεταδίδει τὸν φόβον καὶ τὸν τρόμον.

Ὁ ὄχλος πιστεύει, ὅτι ἡ Ἄρκτος περιέρχεται διαρκούντως τοῦ χειμῶνος εἰς βαθὺν λήθαργον καὶ τοῦτο ἐλέγχθη καὶ ἐπανελήθη ὑπὸ συγγραφέων καὶ φυσικῶν ἐν τούτοις ὁ λήθαργος οὗτος τῶν ἀρκτων διαφέρει πολὺ τῶν ὄρεων μῶν καὶ ἄλλων ζῶων.

Ἐπερχομένου τοῦ χειμῶνος, ἡ ἀρκτος προτομαίξει τὴν κοίτην τῆς μεταξὺ τῶν κρημνῶν ἢ ἐν ἐσκαμμένην τινὶ κοιλοσίῃ τῆς γῆς καὶ ἐν ἀνάγκῃ σκάπτει, εὐρόνουσα τὸ μέρος τῆς ἢ καὶ ἐντὸς πυκνοῦ δάσους σχηματίζει διὰ τῶν κλάδων καὶ φύλλων σκέπασμα ἐν εἶδη καλύβης. Πληροῦ τὸ μέρος τοῦτο ἀπὸ χόρτου, φύλλων, κλάδων κ.τ.λ. σχηματίζουσα οὕτω καταλήγον, ἀν ὄχι πολυτελεῖ κλίτην. Ἐνταῦθα δὲ, ὀπόταν τὸ ψῦχος ἐπέρχεται δριμύτατον, κατὰκεῖται κοιμημένη εἰς βαθύτατον ὕπνον, ἀλλ' οὐχὶ ἐν τούτοις καὶ εἰς τοιοῦτον, ὡστε νὰ εὐρίσκειται ἐν διαρκῇ λήθαργῳ.

Ἄλλως τε οὐδέποτε τοῦτο παρετηρήθη εἰς τὰς αἰχμαλώτους ἀρκτους ἢ ἐν τοῖς ζωολογικαῖς κήποις.

Ἡ θήρα τῆς Ἄρκτου εἶναι πάντοτε ἐπιίνδυνος, ἀλλ' ἐν τούτοις ὑπῆρξε πάντοτε μία ἐκ τῶν ἐλεγκτατέρων ἀπολαύσεων.

Ἡ Ἄρκτος διωκομένη ὑπὸ τῶν κυνῶν πρῶτον φεύγει καὶ εἰτα ἐπιστρέφει καὶ τίθεται εἰς ἀμυναν.

Δι' ενός κτύπου του ενός αυτής ποδός εκοιλίζει κύνια και τῷ θρῦκει τὴν σπονδυλικὴν στήλην. Ἐὰν δὲ πληρωθῆ, ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ θηρευτοῦ, ἀνορθοῦται ἐπὶ τῶν ὀπισθίων αὐτῆς ποδῶν καὶ ζητεῖ νὰ τὸν πνίξῃ διὰ τῶν ἐμπροσθίων. Σπανίως δάκνει, ἀλλὰ μάλλον διὰ τῆς λακτίσεως καταβάλλει τὸν ἄνθρωπον. Οἱ κάτοικοι τῆς Σιβηρίας παρὰ τὴν καταπληκτικὴν αὐτῆς δύναμιν, τὴν συλλαμβάνουσιν, ὅπως ποιοῦσιν οἱ

Πολικὴ Ἄρκτος.

Ἴνδοι διὰ τοὺς Γαγγοῦ. Περιελίσσουσι τὸν ἀριστερόν βραχίονα διὰ δέρματος προβάτου καὶ διατρύπῳ τὴν ἄρκτον δι' ἐγχειριδίου, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη ἀνορθοῦται ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς ἢ τῆς συντρίβουσι τὸ κρανίον διὰ βαρείας μαχαίρας. Βεβαίως ὅμως ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο βρωμαλέος καὶ τολμηρὸς θηρευτής.

Τὸ κρέας τῆς Ἄρκτου τρώγεται παρὰ τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἄλλοι μὲν λέγουσιν, ὅτι εἶναι ἡδύτατον, ἄλλοι κηρύττουσιν, ὅτι εἶναι εὐγευστον, καὶ ἄλλοι, ὅτι εἶναι μόλις ὑποφερτόν· πάντες ὅμως συμφωνοῦσιν εἰς τὸ ὅτι τὸ καλύτερον μέρος τοῦ κρέατος τῆς ἄρκτου εἶναι τοῦ πέλατος (πατοῦνα) τῶν ποδῶν τῆς. Ἄλλοτε τὸ λίπος αὐτῆς εἶχε ποικίαν σπουδαιότητα ὡς θρεπτικῆς οὐσίας. Τὴν σήμερον ὅμως τοῦτο εἰς τὴν Εὐρώπην δὲν ἔχει σημασίαν, μόνον δὲ ἐκτιμᾶται πάντοτε ἡ μὴλωτὴ αὐτῆς.

Ἡ ἄρκτος πάντοτε εἰσῆγετο εἰς τὰ δημόσια θεάματα, οἱ δὲ ἄρχαίοι Ῥωμαῖοι μετέφερον συχνάκις μέγαν ἀριθμὸν τοιούτων ἐκ τοῦ Διβάνου, ὅπως ἐκθέτωσιν αὐτὰς ἐν τῷ ἵπποδρωμῷ· λέγεται δὲ, ὅτι μετέφερον τοιούτας καὶ ἐκ τῶν βορείων μερῶν τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Λιβύας. Κατὰ δὲ τὸν μεσαιῶνα οἱ πρίγκηπες καὶ ἡγεμόνες ἤρθεσκοντο τόσον πολὺ εἰς τὴν πάλιν μεταξὺ ἄρκτων καὶ κυνῶν καὶ δὴ μεταξὺ ἄρκτων καὶ ταύρων, ὥστε διστήρουν ἐν τοῖς κλωβοῖς ἄρκτους ἐπὶ τούτῳ ἡσχημένους πρὸς μάχην.

Ἐχομίζοντο δὲ αὐταὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἐντὸς μιᾶς μεγάλης κύρτης (κλωβίου) ἥτις διὰ μέσου ἐπιτηδίου μηχανισμοῦ ἠνεώγετο ἐξ ἀποστάσεως καὶ οὕτω τὸ θηρίον ἀφίετο ἐλεύθερον νὰ ἐξέλθῃ τῆς εἰρκτῆς του.

Ἐνίοτε ἠρεθίζοντο διὰ πληξέως αἱ ἄρκτοι, ἵνα ὀρμήσωσιν, ὅπως ἔπραττον καὶ διὰ τοὺς ταύρους. Εἰς δὲ τὴν Μαδρίτην ἔτι ἐσχάτως ἔθετον εἰς πάλιν ἐν τοῖς δημοσίοις θεάμασι ἄρκτους μετὰ ταύρων· εἰς δὲ τοὺς Παρισίους κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος κίβωνος ἠρέσκετο τὸ κοινὸν νὰ βλέπῃ πάλιν μεταξὺ κυνῶν καὶ ἀλυσσοδέτων ἄρκτων.

Ὡς λέγει ὁ Κάρολος Vogt, ἡ Ἄρκτος εἶνε πανούργος, παθητικὴ, νοήμων, καὶ ἐρωτότροπος. Ἡ νέα ἄρκτος τοῦναντίον εἶναι πολὺ πονηρὰ, νοήμων, φρόνιμος καὶ ἀφοσιωμένη εἰς τὰς συντροφίας τῆς. Διηγείται, ὅτι εἰς τι τὰξείδιόν του εἰς τὰ βόρεια μέρη, εἶχον μεταφέρει ἄρκτον περιπόου ἐξ μηνῶν, ἥτις εἶχε συλληφθῆ εἰς Ῥωσίαν. Δὲν ὑπετάσσεται εἰμὴ εἰς τὴν βίαν καὶ ὑπήκουε μόνον ὁσάκις ἐδέρετο καὶ τὴν ἠνάγκασον νὰ μένῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐπὶ τῆς κλίνης. «Ἦτο λέγει ὁ Vogt, τὸ νοσημονέστερον ζῷον ὅπερ εἶχον ἐπὶ τοῦ πλοίου, μεταξὺ τῶν κυνῶν καὶ τῶν ἀλωπεκῶν. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος εὐρίσκειτο ἐν βυτίον πλήρες ἀλατισμένου κρέατος, ἐνῶ δὲ τ' ἄλλα ζῶα περιήρχοντο αὐτὸ καὶ ἐπεχείρουν μάτην νὰ διαβρώσωσι τὸ ξύλον, ἡ ἄρκτος τουναντίον ἀφοῦ μετὰ προσο-

Ἡ μελάγχρους Ἄρκτος.

χῆς περιήλθε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ βυτίον, εὗρεν ἐπὶ τέλους τὸ πωματίον καὶ κατώρθωσε νὰ τὸ ἀνασῶρῃ διὰ τῶν ὀδόντων καὶ τῶν ποδῶν τῆς, οὕτως ὥστε ἠδυνήθη νὰ εἰσαγάγῃ τὸ μακρὸν ῥύγχος τῆς καὶ νὰ λείψῃ τὸ περιεχόμενον. Ἡ νέα ἄρκτος δύναται νὰ ἡ ἀγροίκος, ἐπιμονος καὶ πεισματώδης, ἀλλὰ ὁ χυδαῖος οὗτος τρόπος τῆς καὶ ἡ ὀλίγη ἀνεπιτηδεύτης τῆς δὲν ἀποκλείουσι καὶ τὴν νοσημονίαν τῆς. Ὅπως τ' ἄλλα σαρκουράγα ζῶα ἡ ἄρκτος γηράσκουσα γίνεται ἰδιότροπος καὶ μοχθηρὰ,

ἰδίως ὅμως ὁπότεν ἐνοχλεῖται. Διέρχεται δὲ ὀλοκλήρους ὥρας ἐκμύζωσα τοὺς πόδας τῆς καὶ γρυλλίζουσα ἠδέως.

«Ἡ ἄρκτος μου εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ ἐκμύζῃ τοιουτοτρόπως ἐν κράσπεδον τῆς ἐσθῆτός μου καὶ τοῦ χιτῶνός μου, ὅπότεν ἐγὼ ἰστάμην ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἐὰν δὲ παρηνωχλεῖτο ἐν τῇ εἰρηνικῇ ταύτῃ ἐργασίᾳ, ἠρεθίζετο καὶ ἄφηνε μόνον ἡσύχους νὰ διέρχονται ἔσοι δὲν τὴν ἠνάχλουν». Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ῥωσίας καὶ τῆς Σιβηρίας μεταχειρίζονται τὴν νέαν ἄρκτον ἐν ὄσῳ εἶνε νέα εἰς τὴν περιστροφὴν τῆς τροχῶν πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ ὕδατος ἐκ τῶν βαθέων φρεάτων πρὸς τοῖς τὴν μεταχειρίζονται πρὸς μεταφορὰν ξύλων εἰς ὄρισμένον μέρος. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ὑπάρχει προφνήης ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ τέλους τῆς νεότητος καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, ἡ πρὸς τὰς ἄρκτους μεγάλη ἐμπιστοσύνη καθίσταται πολλάκις ἐπικίνδυνος διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Εἰς τὰ ὄρεινά μέρη τῆς Παλαιοστίνης καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ ὄρους Διβάνου ὑπάρχει ἄρκτος τις ὁμοιάουσα πρὸς τὴν ἄρκτον, περὶ ἧς ἀνωτέρω ὠμιλήσαμεν· αὕτη καλεῖται Ἄρκτος λεοντόχρους, ἀλλὰ εἶναι γνωστὴ μάλλον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄρκτος ἀνυκτοκίτρινος, ὡς ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ τριχώματός τῆς. Τὸ χρῶμα ὅμως τοῦτο ποικίλλει κατὰ τὴν ἡλικίαν. Ἡ ἄρκτος αὕτη ἐθαυμάσθη ὡς σπανία ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ῥωμαίων ἐν τοῖς ἱπποδρομίαις καὶ οὐχὶ ἡ πολικὴ ἄρκτος, περὶ τῆς ὁποίας δὲν εἶχον οὗτοι σαφεῖς γνώσεις. Τοιαῦται ἄρκτοι πολλάκις ἐκομίσθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην.

Τὰ ἀγγλικά φύλλα πολλάκις ἐγραψαν περὶ τινος τοιαύτης ἄρκτου, ἥτις ἔζησεν ἐν Oxford καὶ ἐγένετο λαϊκωτάτη ἐν τῇ πόλει· καὶ τοῖς περιχώροις, ἐνεκὰ τῆς φιλοφροσύνης τῆς καὶ τῶν χαριεντισμῶν τῆς, διότι τὴν μετεχειρίζοντο λίαν φιλοφρόνως. Ἡμέραν τινὰ τὴν ἔφερον εἰς κατάστημά τι, ὅπου τῇ προσέφερον

γλυκύσματα. Διστήρησε δὲ τοσοῦτον ζῶηράν τὴν μνήμην, ὥστε ἐξ μηνῶν μετὰ ταῦτα ἐνῶ τῇ εἶχον ἀφαιρέσει τὴν ἄλυσσον ἐκ τοῦ λαίμου ἔφυγε καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ κατάστημα αὐτό. Ὁ καταστηματοῦχος ἐξεπλάγη, ἀλλὰ ἡ ἄρκτος ὡς νὰ μὴ συνέδαινε τίποτε, μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εὐρίσκοντο τὰ γλυκύσματα καὶ ἤρξατο νὰ διερευνᾷ ἕως ὅτου ἤλθεν ὁ κύριός τῆς καὶ τὴν προσέλαβεν. Ἐχει ὀσφρησιν καλὴν καὶ λεπτὴν καὶ οὐδέποτε λησμονεῖ ὅ,τι τῇ ἀρέσει.

Μεταξὺ τῶν ἄρκτων τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει μία, ἥτις φημίζεται διὰ τὴν θηριώδη τῆς, περὶ ἧς ἔγραψαν πολλοὶ θηρευταὶ καὶ ταξιδιώται, ὀνομάζεται δὲ ἄρκτος Γρίζλυ, τοῦτέστιν ἄρκτος θηριώδης, προσδώσαντες αὐτῇ συστηματικὸν ὄνομα τοῦ τόπου· εἶνε δὲ μεγαλειτέρα πλατυτέρα καὶ ἰσχυρότερα τῆς πολικῆς ἄρκτου· καὶ ἔχει τρίχωμα πυκνὸν φαῖον καὶ ὀλίγον σκοτεινόν. Τὸ βάδισμα τῆς εἶναι ἐπαγωγόν, ὅπως τῆς εὐρωπαϊκῆς ἄρκτου. Ἐν τῇ νεότητι αὐτῆς ἀναρριχάται ἐπὶ τῶν δένδρων, πρὸς ἀναζήτησιν βαλάνων, ἀλλὰ κατόπιν, ἀμικ βαρύνῃ, δὲν δύναται.

Ἡ ἄρκτος αὕτη, ἥτις ὑποχωρεῖ πρὸ τοῦ βοός, δὲν φοβεῖται τὸν ἄνθρωπον, καὶ δὴ ἐπιτίθεται κατ' αὐτοῦ, ὁσάκις τὸν συναντήσῃ εἴτε πεζῇ, εἴτε ἐφιππὸν ἐν πάσῃ περιπτώσει.

Οἱ θηρευταὶ ὁτινες τὴν κυνηγοῦσιν, ἐν δὲν κατορθώσωσι νὰ φονεύσωσιν αὐτὴν διὰ βολῆς πυροβόλου, δέον νὰ ἐξαφηνισθῶσι πρὸ αὐτῆς, ἀλλως εἶναι χαμένοι. Τὸ ἐκμανέν θηρίον τὸν καταδιώκει τότε καὶ ἐν τὸν πληθείᾳ τῶν κατασυντρίβει τὸ σῶμα δι' ἐνὸς λακτίσματος. Ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ, ὅστις δυνήθη νὰ κοσμηθῇ διὰ κλοιῶν ἐξ ὀδόντων τοιαύτης ἄρκτου, θαυμάζεται καὶ τιμᾶται ὑπὸ πάντων.

Τοιαῦται θηριώδεις ἄρκτοι μετεκομίσθησαν πολλάκις εἰς τοὺς ζωολογικοὺς κήπους τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ μετὰ τινὰ ἔτη αἱ πλείσταται

Ἡ Ἀμερικανικὴ Ἄρκτος.

τούτων αποτυφλούνται κατορθοῦσι ὅμως διὰ καταλλήλων μέσων ν' αποκοιμίζονται ὡς καὶ διὰ τοῦ χλωροφορμίου καὶ ἀναλαμβάνουσι τὴν ἔρσιν κατόπιν ἐγγειρίσεως. Μικροτέρα τῆς προηγηθείσης ἄρκτου ὑπάρχει ἄλλη τις ἄρκτος, τὴν ὁποῖαν οἱ φυσικοὶ καλοῦσιν Ἀμερικανικὴν ἄρκτον, οἱ δὲ ἐντόπιοι καλοῦσι Βαριβάλλ' εἶνε σχεδὸν μελάγχρους καὶ ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὴν πολικὴν ἄρκτον· εὐρίσκεται δὲ καθ' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν. Τὴν συλλαμβάνουσιν εὐκόλως διὰ τῶν ὄπλων καὶ τῶν κυνῶν· οἱ δὲ ἀμερικανοὶ εὐχαριστοῦνται ἐν δημοσίοις θεάμασιν ὅποτε θέτουσιν εἰς πάλην ἄρκτον μετὰ κυνῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΣΙΑΚΜΟΣ

Ὁ πίθηκος οὗτος εἶνε χονδρότερος τοῦ βαβουίνου καὶ δὲν χάρει ὑποθάψεως παρὰ τοῖς κατοίκοις τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλιῆς Ἑλπίδος, ἔνθα ἰδίως διαίτῃται, διότι κατιστρέφει τὰς γεωργημένας γάλας των! Ἐν τούτοις συλλαμβανόμενοι μικροὶ οἱ πίθηκοι οὗτοι εἶναι κάλλιστοι φύλακες τῶν οἰκιῶν, δι' ἃς συνήθως τοὺς μεταχειρίζονται.

Ὁ εὐεργετικὸς πίθηκος

Μεγάλην ἐκδούλευσιν ἰδίως προσφέρουσιν εἰς τοὺς κατοίκους, ὅταν τὸ ἔδαφος τῆς χώρας ταύτης ὑποφέρει ἀπὸ ἑλλειψιν ὕδατος. Ὅσακις λοιπὸν συμβῆ τοῦτο καὶ κινδυνεύει ἡ ζωὴ τῶν κατοίκων ὡς καὶ ἡ ὑπαρξίς τῶν ζώων των, ὁ Σιακμὸς γνωρίζει νὰ ἐβρίσκη τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον, σκάπτοντες, εὐρίσκουν ὕδωρ.

Ἀφοῦ λοιπὸν δώσωσι τροφὴν ἀλατοῦχον εἰς τὸν πίθηκον καὶ δρῆσουν νὰ διψᾷ ὑπερβαλλόντως, δένουσι περὶ τῆς κεφαλῆς του σχο-

νιον μικρὸν, ἵνα μὴ δύναται νὰ φύγη καὶ τὸν ἀκολουθοῦν.

Τὸ ζῶον πορεύεται οὕτω τῆδε κενεῖσε, σταματᾷ περὶ τῶν ξηρῶν φυνῶν, ἕτινα ἐνίοτε ἀποσπᾷ καὶ δοφοραίνεται, καὶ μεταβαίνει εἰς ἄλλοσε, ἕως διου πεισθῆ καὶ σταματήσῃ καὶ ἀρχίζει νὰ σκάπη διὰ τοῦ ποδὸς τὸ μέρος. Πλησιάζουσι τότε οἱ σύνδοί του καὶ εὐρίσκουσι τὸ ὕδωρ.

Ἐν μετρίαμα ἄρχει, ἔστω καὶ μακρόθεν, ἵνα ἡ ψυχὴ εἰσέλθῃ εἰς τὰ μέλαθρα τῶν ὀνείρων.

B. Οὐγκῶ

Ὁ ἔρως ἔχει παιδαριωδίας ἄλλ' ὅμως τὰ ἄλλα πάθη ἔχουν μικροπρεπείας. Αἴτιος εἰς τὰ πάθη, ἅτινα καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον μικροπρεπῆ Τιμὴ δὲ πρὸς τὸ καθιστῶν αὐτὸν παιδίον.

B. O.

Πάσχεις διδοι ἔρα; ἔρα πλειότερον. Τὸ ἔξ ἔρωτος ἀποθνήσκειν ταῦτ' οὗ ζῆν ἔξ ἔρωτος.

B. O.

Ὡ ἀγαλλιάσεις τῶν μικρῶν πτηνῶν! Ἐχουν τὸ κελάδημα, διότι ἔχουν τὴν φωλεάν!

B. O.

Ὁ ἔρως εἶνε οὐράνιος ἀναπνοὴ ἐκ τῆς αἴρας τοῦ παραδείσου.

B. O.

Ἐμβριθεῖς καρδιαί, νύες σοφοί, λάβετε τὴν ζωὴν ὡς ὁ Θεὸς τὴν ἔπλασεν εἶνε μακρὰ δοκιμασία, ἀκατάπληκτος προπαρασκευὴ διὰ τὴν ἀγνωστον μοῖραν.

Ἡ μοῖρα αὐτῆ, τὴν ἀληθῆ ἔννοαν, ἀρχίζει εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ τῆς πρώτης βαθμίδος τοῦ τάφου. Τότε ἐμφανίζεται τι εἰς αὐτόν, καὶ τότε μόλις ὁ ἄνθρωπος διακρίνει τὸ δριστικόν. Ὅριστικόν, λέγω.

Οἱ ζῶντες βλέπουσι τὸ ἄορατον μόνον εἰς τοὺς νεκροὺς καθίσταται δρατὸν τὸ δριστικόν. Ἐν τούτῳ δὲ, ἀγαπᾶτε καὶ πάσχετε ἑλπίζετε καὶ μελετᾶτε. Οὐαὶ εἰς τὸν ἐρασθέντα μόνον σωματων, σχημάτων, ἐπιφανειῶν! Ὁ θάνατος θὰ ἐξαλείψῃ εἰς αὐτὸν τὰ πάντα. Προσπαθεῖτε νὰ ἐράτε ψυχῶν, διότι ταύτας θὰ ἐπανεύρετε!

B. O.

Ἐὰν οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐρῶν εἰς τὸν κόσμον, θὰ ἐσβύνετο ὁ ἥλιος.

B. O.

Η ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΩΝ

(Ἐκ τῆς Πανακοθήκης τοῦ Βατικανοῦ)

Εἰκὼν τοῦ Μουρίλλου

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ!

Ἰερουσαλήμ! Ἰερουσαλήμ! Εὐλογημένη πόλις. Ὀνειρευτὸ προσκύνημα τῆς οἰκουμένης ὅλης Χιλιάδες τῶρα χρόνια,

Τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς Ἀκρόπολις αἰώνια, Στὸν πόνο μας θεώρατος καὶ φωτεβόλος φῆρος, Ποῦ χύνεις μὲς τὰ στήθη μας ἐλπίδα, φῶς καὶ θάρρος!

Ἰερουσαλήμ! Τώρα ἀπονιάς σκληρότητα δὲ δείχνεις. Σὰν πρῶτα στοὺς προφήτες σου κι' οὔτε λιθάρια

Σαυτοὺς ποῦ στέλνουν οἱ θεοί. Τώρα προσέχουν οἱ λαοὶ στῶν ποιητῶν τῆ λύρα, Κι' ἂν ζεῖν στοῦ σκοτεινοῦ ὕλισμοῦ τὴν ἐποχὴ τῆ

Τὸ Πνεῦμα, ἀστέρι πολικὸ, φωτίζει αἰώνια τὴ ζωὴ.

Ἰερουσαλήμ! Ἰερουσαλήμ! Ἐλθὲ τῆς γῆς πατρίδα. Ἄν καὶ ποτὲ μὲ τὰ ὕλικὰ τὰ μάτια μου δὲν εἶδα,

Τὴν αἱματόβρεχτῃ σου γῆ. Τὸν τόπο ποῦ ἐκοιμήθηκε τρεῖς ἡμέρες ὁ Θεὸς μου, Καὶ τὴ γωνιά ποῦ ἐχώρεσεν ὁ πλαστοργῆς τοῦ

Αἰώνια τοῦ φωτὸς πηγὴ

Ἄν καὶ ποτὲ δὲν ξάνοιξα—ὦ σκοτεινὴ μου τύχη! Νὰστράφουσι στὴν Ἀνατολὴ τὰ θεόχτιστά σου τείχη,

Καὶ δὲ γονάτισα ποτὲ Στοῦ Γολγοθᾶ τὴν ἐνδοξὴ καὶ μυρωμένην ἄκρη, Νὰ χύσω πύρινο κέγῳ γιὰ τὸ Χριστὸ μου δάκρυ.

Σὰν τῶν παθῶν, τοῦ ἀμέτρητοι θερμοὶ προσκυνηταί!

Ἐδῶ βαθεῖα στὰ στήθη μου μὲ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια Σοῦχτισα ὀλόχρυσα ψηλά, μαρμάρινα παλάτια,

Καὶ σ' ἀλαβάστρινους βωμοὺς Γονατισμένος λειτουργῶ καὶ μέσα νύχτα μέρα Μὲ τὸ λευκὸ πατέρα μου καὶ τὴ σεμνὴ μητέρα

Καὶ τοὺς καλοὺς μας ἀδελφούς.

Ἐδῶ θρονιάζει ὁ Γολγοθᾶς κεδῶ φωληάζει ὁ Πόνος. Ποῦ μὰς ἀνοίγει ὁ κίτρινος τῶν Φαρισαίων φθόνος,

Ὁ φθόνος κ' ἡ καταλαλιά. Ἐδῶ μὲ χύνει βίλασμο νεράδα μυροφόρα. Παρθένα οὐρανογέννητη, ἡ Μοῦσα ἡ δαφνοφόρα

Μὲ τὴ θεόπνευστη λαλιά.

Ἐδῶ μέσα στοῦ στήθους μου τὰμέτρητα τὰ βίθη Μυρώνω μὲ τὰ Πάθη σου καὶ τὰ δικά μου πάθη.

Ἰερουσαλήμ! Ἰερουσαλήμ! Ἐδῶ τῶν φίλων μου ἡ ψυχὴς μὲ μῦρα καὶ λουλεύδια Κι' ὄλων ἐκείνων ποῦ πονοῦν ἐδῶ σὰν ἀγγελουδία

Ψάλλουν μαζί μου Χερουβεῖμ!

Τῆς Δόξας δὲν ζητᾷς ἐσὺ μ' εὐσφῆρου ὑπερηφάνεια, Ἄλλὰ μὲ ταπεινότητα, τ' ἀγκάθινα στεφάνια

Καὶ μ' αἱματοβαφῆ πορφύρα. Τὴν ὄλη ἐσὺ δὲ ζήλεψες τρ' ἄντα τῶσα χρόνια

Κ' εἰδεξες γιὰ τοῦ κόσμου αὐτοῦ τὰ πλούτη καταφρόνια, Ὡ ταπεινὴ μου λύρα!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΧΕΙΜΩΝ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Πάντα τὰ ἐν τῇ φύσει ἐμφυχὰ τε καὶ ἐνοργάνα ὄντα ποικίλην τὴν σύστασιν ἐαυτῶν ἔχοντα, ποικίλην ὡς εἰκός, καὶ τὴν ζωὴν κίνησιν τε καὶ ὑπαρξιν ἐαυτῶν ἔδει ὡσαύτως νὰ ἔχωσι.

Ποικιλία ἐστὶ τὸ πᾶν διὰ τὰ πάντα. Ἐν αὐτῇ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν. Διὰ τοῦτο καὶ ὡς ὁ Ἐκκλησιαστής λέγει ὑπάρχει κυρίως διὰ πάντα τὰ πράγματα: καιρὸς τοῦ τρωγεῖν καὶ καιρὸς τοῦ πεινᾶν, καιρὸς τοῦ κοιμᾶσθαι καὶ καιρὸς τοῦ ξυπνᾶν, καιρὸς τοῦ κλαίειν καὶ καιρὸς τοῦ γελᾶν. Καὶ πᾶν ὅ,τι ἀκίρως γίνεται ἢνε λυπηρὸν, ἔλεγον καὶ οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι ἀτὸ ἀκίρον πανταχοῦ λυπηρὸν.»

Δύο λοιπὸν ἐκ τῶν διαφορῶν ποικιλιῶν, τῶν ἀπαιτούμενων ἢ ἀναγκαιουσῶν διὰ τὴν συντήρησιν καὶ διαίωσιν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἐμφυχῶν τε καὶ ἐνοργάνων ὄντων, εἶνε καὶ αἱ περὶ τῶν ὁ λόγος δύο τῶν τεσσάρων ὥρων τοῦ ἔτους, Χειμῶν τε καὶ Ἀνοιξίς, αἵτινες ὀρθώτατα καὶ λίαν ἐπιτυχῶς παραβάλλονται, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ τούτων δύο, Θέρους τε καὶ Φθινοπώρον πρὸς τὰ δύο τοῦ ἡμερονυκτίου στάδια ἢ διαστήματα, νύκτα τε καὶ πρωΐαν.

Ὅπως ἐκ τῆς μικρᾶς κινήσεως τῆς γῆς σχηματίζεται τὸ γνωστὸν μικρὸν ἡμερονύκτιον, οὕτω καὶ ἐκ τῆς μεγάλης αὐτοῦ κινήσεως σχηματίζεται τὸ μέγα ἐνιαύσιον ἡμερονύκτιον, οὗτινος πρωΐα μὲν εἶνε ἡ ἀνοιξίς, μεσημβρία τὸ θέρους, φθινοπώρον ἢ ἑσπέρα καὶ νύξ ὁ χειμῶν. Κατὰ τὸν χειμῶνα λοιπὸν τὴν μεγάλην ταχύτην τοῦ ἐνιαυτοῦ νύκτα, ὁ ἄνθρωπος καὶ πάντα τὰ ὑπ' αὐτὸν ζῶα τε πτηνὰ, νηκτὰ, ἐρπετὰ, κ.λ. ἡ φύσις ἐν λόγῳ σύμπασα, ἀφ' οὗ καλῶς τὸν προορισμὸν αὐτῆς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐξετέλεσε, βλαστήσασα καὶ γεννήσασα τὴν πρωΐαν, θρέψασα καὶ ὠριμάσασα τὴν μεσημβρίαν, σπείρασά καὶ τὰ τῆς νέας αὐτῆς ζωῆς παρασκευάσασα τὴν ἑσπέραν, ἀποκαμύσασα καὶ ἀνάγκην ἀναπαύσεως ἔχουσα, κοιμάται ἤδη τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, τὸν ὕπνον τοῦ εὐσυνειδήτως καὶ ἀκριβῶς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἐκπληρώσαντος.

Ὁ ἄνθρωπος ἂν καὶ μὴ ἔχων ὠρισμένως τῆς ἀναπαύσεως αὐτοῦ ὥρας, ἐλεύθερος ὢν καὶ αὐτεξούσιος, εὐλαβοῦμενος ὅπως μὴ διαταράξῃ τῆς εὐεργετικῆς αὐτῷ φύσεως τὸν ὕπνον, τὰς αὐτὰς καὶ αὐτὸς τῆς ἀναπαύσεως αὐτοῦ ὠρισεν ὥρας.

Διὰ τοῦτο μειώσας ἢ ἐντελῶς τὰς ἐργασίας αὐτοῦ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην παραιτησάμενος εὐφραίνεται μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν οικείων καὶ

συγγενῶν γνωρίμων καὶ φίλων. Ναί, πράττει τοῦτο, διότι ἄλλως ὑποστάς τοῦ Ἐαρος, Θέρους καὶ Φθινοπώρου τὸν κάματον, εἶχε καὶ αὐτὸς ἀνάγκην τῆς ἀναπαύσεως κατὰ τὴν ὥραν ταύτην. Εἶνε λέγομεν ἀνάγκη ἀναψυχῆς ἐκ τοῦ θερινοῦ καύσωνος καὶ τῶν τῆς συγκομιδῆς πόνων καὶ μεριμνῶν. Ἦδη ἀπολαμβάνων ἐκείνων, ἀ συνηγάγετο καὶ συνεκομίσασα, ἀναπαύεται, εὐλογοῖ τὸν ὑψίστον καὶ ἀναμένει μετὰ χαρᾶς τοῦ τερπινοτάτου Ἐαρος τὴν ἐπαυδοῦν. Τοῦ Ἐαρος ἢ τῆς ἀνοιξέως ἐρχομένης, βλέπει ὁ ἄνθρωπος τὰς ἀπείρους αὐτῆς καλλονάς, ἀπολαμβάνει τῶν ἀναριθμητῶν αὐτῆς χαρίτων, ἀναγεννᾶται, οὕτως εἰπεῖν, μετὰ τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως. Βλέπει τοὺς βουνούς καὶ τὰ δάση λάμποντα ἐν τῇ νέᾳ αὐτῶν στολή καὶ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἑαρινοῦ ἡλίου. Βλέπει ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς γῆς βλαστάνοντ' ἀνὰ καὶ τρυφερὰ φυτὰ, ἀκούει τὸν ψόφον τοῦ τρυφεροῦ τούτων φυλλώματος καὶ τὴν φωνὴν καὶ κελάδημα οὐ μόνον τῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους ζῶων καὶ πτηνῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν νεογενῶν τῶν.

Συγκριτῆς ὁ χειμῶν πρὸς τὴν ἀνοιξίαν εἶνε ὅ,τι ἡ νύξ πρὸς τὴν ἡμέραν, φαίνεται δὴ ὡς κακόν, ἀλλ' ἀνγκαῖον ὅμως, διότι οὐδὲν καλὸν ἀμικτον κακοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ Θεὸς πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησεν!

Λευκωσία

N ΚΥΠΡΙΑΝΙΑΗΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΧΕΛΙΔΟΝΩΝ

Ἰσπανὸς μεγιστὰν ἀναφέρει τὸ ἐξῆς γεγονός τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν αὐτόπτης μάρτυς.

Καθήμενος πρωΐαν τινὰ ἐν τῷ κήπῳ του παρετήρησεν ὑπὸ τὸ ἀέτωμα τοῦ ἐξώστου χελιδόνα ἱσταμένην περὶ τὴν φωλεὰν αὐτῆς ἐκβάλλουσαν ἄλλοκότους κραυγὰς, καὶ τῆς ὁποίας ἢ ἐν γένει παράδοξος συμπεριφορὰ διήγειρε τὴν περιέργειαν τοῦ μεγιστάνος. Ἀναβὰς ἔθεν οὗτος ἐπὶ ὑψώματος, παρετήρησεν ἐντὸς τῆς φωλεᾶς σπουργίτην ἀνθιστάμενον εἰς πᾶσαν τῆς χελιδόνος ἐπιθεσιν καὶ προτεινόντα τὸ ἰσχυρὸν αὐτοῦ ῥάμφος. Μετὰ πάλιν διαρκέσασαν πλέον τῆς ἡμισείας ὥρας, ἡ χελιδὼν ἀπεσύρθη, ἀφήσασα ἀπόλυτον κύριον τῆς φωλεᾶς τῆς τὸν σφετεριστὴν σπουργίτην.

Ὁ μεγιστὰν, ὡς διηγείται, μεγάλως λυπηθεὶς τὴν πτωχὴν χελιδόνα, διέταξε νὰ κομίσωσιν ὑψηλὴν κλίμακα, ὅπως ἀποδιώξῃ τὸν σπουργίτην· πρὶν ἢ ὅμως ἐκτελεσθῇ ἡ διαταγὴ αὐτοῦ, εἶδε προσερχομένην εἰς τὴν φωλεὰν χελιδόνα ἐν συνοδείᾳ δύο συναδέλφων τῆς, μίξ τῶν ὁποίων τεθεῖσα ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς φωλεᾶς ἤρξατο, καθ' ἃ φαίνεται, δημηγοροῦσα ὑπὲρ τῆς χελιδόνος· εἰς οὐδὲν ὅμως συμπέρασμα καταλήξασα, ἐστράφη πρὸς τὴν σύντρο-

φόν τῆς, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ παρεχώρησε τὴν θέσιν τῆς. Δευτέρα ἀγόρευσις ἐπηκολούθησεν, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἐπὶ ματαιῷ.

Αἱ χελιδόνες, ἀπῆλθον, ἀλλ' ὁ μεγιστὰν ἐκ τῆς αἰφνιδίου αὐτῶν ὑποχώρησεως ἠνύησεν, ὅτι τὸ ἐπεισόδιον δὲν κατέληξεν εἰσέτι. Καὶ πράγματι μετὰ πάροδον ὀλίγων λεπτῶν πολλὰί χελιδόνες προσελθοῦσαι ἐκάθισαν ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐξώστου, καὶ σχηματίσασα κύκλον, ἐφάνησαν ὡς συνεννοούμεναι περὶ τοῦ πρακτέου. Αἰφνίως δύο ἐξ αὐτῶν ἀποσπασθεῖσαι τοῦ ὄμιλου, κατέβησαν μέχρι τῆς φωλεᾶς, ἐκάθισαν ἐπ' αὐτῆς καὶ ἤρξαντο λαλοῦσαι, ἀλλ' ὁ σπουργίτης ἀγρὸν ἠγόρευεν. Ἀπελπισθεῖσαι, ὡς φαίνεται, προσῆλθον εἰς τὸν ὄμιλον καὶ κατέστησαν γνωστὸν τὸ ἀνένδοτον τοῦ σπουργίτου. Ἀμέσως ἄπασαι αἱ χελιδόνες ἀπέπησαν, μετ' οὐ πολὺ ὅμως νεφέλη τοιούτων ἐσκέπασε τὸν οἶκον τοῦ μεγιστάνος.

Ἡ μεγαλειτέρα αὐτῶν προσῆλθεν εἰς τὴν φωλεάν, ἔθετο, ὡς ἀντελήθη ὁ μεγιστὰν, τὸ τελεσίγραφον τῆς συνελεύσεως καὶ ἀπῆλθε. Τοῦτο ἰδοῦσαι ἄπασαι ἠκολούθησαν αὐτήν, ἀλλὰ δὲν παρήλθον πολλὰ δευτερόλεπτα καὶ ἐπανελθοῦσαι περιεκύκλωσαν τὴν φωλεάν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκάστη αὐτῶν κατέθετε τὴν ἐντὸς τοῦ ῥάμφους τῆς περισυλλεγίσαν ὕλην. Ἐντὸς δύο λεπτῶν ἡ φωλεὰ ἦτο κατάκλειστος πανταχοῦθεν. Αἱ χελιδόνες εἶχον καταδικάσει τὸν σπουργίτην ν' ἀποθάνῃ ἐντὸς τοῦ κτήματος, τὸ ὁποῖον τόσον ἀσφαλίτως ἐσφετερίσθη.

Η ΩΡΑΙΟΤΗΣ

Ὁδηγία μῆς ὥρας κομῆσεως

Ἡ ὠραιότης θέλει ἀναπαυσιν, καὶ δὴ πολλὴν ἀνάπαυσιν.

Γυνή, ἣτις θέλει νὰ ἦναι ὠραία, δὲν πρέπει νὰ ἐργάζεται, δὲν πρέπει νὰ μελετᾷ, δὲν πρέπει νὰ ἀγρυπνᾷ, δὲν πρέπει νὰ ἐπιβιδεῖται εἰς σπὸρτ καὶ τὸν ἀθλητισμὸν.

Δέν νὰ ἀναπαύεται ἕτον δύναται περισσώτερον, νὰ μένῃ ἐξηπλωμένη, καὶ νὰ μὴ χάνῃ τὸν ὕπνον τῆς ἐπὶ ματαιῷ.

Νὰ κινῆται τόσον μόνον, ὅσον χρειάζεται ἵνα μὴ παύνη.

Ὁ καθῆκτος ἀνὴρ εἶναι ὠφελίμος ὑπὸ τὸν ἔρον νὰ μὴ φυσᾷ πολὺ.

Ὁ πολὺς ἀνεμος εἶναι θάνατος διὰ τὸ δέμα.

Ἄμα φυσᾷ πολὺ νὰ μένῃ οἶκος. Μὴ ἀκούετε τοὺς ἱατροὺς, ὡς πρὸς τὰ ἀρώματα. Δὲν βλάπτουν διόλου. Ἄπ' ἐναντίας ὠφελούν.

Μελετημένη περιποίηση δύναται νὰ διατηρήσῃ τὴν κανονικότητα τῶν χαρακτηριστικῶν. Μετὰ τὴν μασσάζ μάλιστα δύναται νὰ βελτιωθῇ.

Οὕτως ἂν αἰφνίως ἢ ῥίς εἶναι πλατεῖα, πρέπει νὰ κάμνῃ ἀνάποδον μασσάζ, ἀπὸ τοὺς ῥώθωνας πρὸς τὰ ἄνω διὰ τῶν δακτύλων, καὶ ἐλαφρῶς.

Διὰ νὰ διατηρήσῃ λευκὴ ἢ ῥίς πρέπει νὰ ἐπιτίθενται κομπρέσες με θερμὸν ροδόσταμον ἐπὶ τοῦ βάρβακος ἀπὸς τοῦλάχιστον τῆς ἡμέρας. Μεθ' ἃ πρέπει ἀμέσως νὰ πλένεται με ψυχρὸν ὕδωρ διὰ νὰ κλείσῃ οἱ πόροι.

Ὁδηγία διὰ τὰς γυναῖκας

Ἄν ὁ καθῆκτος σὰς λέγει, ὅτι ἔχετε ἀρρωστημένον πρῶτον, ἀναπαυθῆτε ἀμέσως.

Διὰ νὰ ἔχετε ὠραία μαλλιά πλένετέ τα ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος.

Διὰ νὰ ἔχετε ὠραῖον στόμα κάμνετε μασσάζ ἀπὸ τῶν ῥωθῶνων μέχρι τῶν ἀκρῶν τῶν χειλῶν.

Διὰ νὰ διατηρήσῃτε τὸ ὠσειδὲς τοῦ προσώπου σας, πρέπει νὰ κατορθώσῃτε, ὥστε ἡ γραμμὴ τῆς σιαγόνας νὰ παραμείνῃ τόσον κοπερὰ, ὡς ἡ ἀκωκὴ μαχαιριῶ.

Κάμνετε συχνὸν μασσάζ εἰς τὴν ρίνα σας.

Διὰ ν' ἀποφύγετε τὸ κοκκίνισμα τῆς ρινὸς τῆς ὠρίμου ἡλικίας, πλένετε με θερμὸν ὕδωρ.

Διὰ ν' ἀποφύγετε τὰς ρητίδας, αἵτινες γεννῶνται κάτωθι τῶν ὀφθαλμῶν, πλένετέ τας πολὺ με ὅσον θερμότερον ὕδωρ δύνασθε.

Διὰ νὰ διατηρήσῃτε τὴν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν σας πλένετέ τους με ροδόσταμον.

Διὰ νὰ ἀποφύγετε τὸ προγοῦλι, νὰ κοιμησθε ὅσον τὸ δυνατόν με τὴν κεφαλὴν χαμηλότερον.

Διὰ νὰ διατηρήσῃτε δροσερὰν τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου, πλένετέ τιν με ὅσον τὸ δυνατόν θερμότερον ὕδωρ.

Ἄλλ' ὑπὲρ πάντα ταῦτα ἀναπαύσθε!

Τὸ λουτρόν

Γυνὴ με δροσερὸν δέμα δὲν εἶνε ποτὲ ἀσχημῆ.

Τὸ πρῶτον φάρμακον διὰ τὸ καλὸν δέμα εἶνε ἐν ἡμερήσιον λουτρόν. Διὰ νὰ κατασταθῇ δὲ ταῦτα τονωτικόν, ἰδοὺ τί ἀπὸ πολλὰ πειράματα ἀπεδείχθη.

Εἰς τὸν λουτήρα βάζετε ὀλίγα λεπτὰ πρὸ τοῦ νὰ εἰσέλθῃτε 450 γραμμάρια μχειρικοῦ ἄλατος καὶ 57 ἑκατοστόλιτρα ἀμμωνίας ἀρωματισμένης με βιολέτταν, καὶ προσπαθήσατε τὰ δύο ταῦτα ν' ἀνακαταβῶν καλῶς.

Ἄλλοτε πάλιν βάζετε θαλάσσιον ἄλας με ἀρωματισμένον ὄξος.

ΤΑ ΕΠΙΔΡΩΜΙΑ

Ἡ μητέρα πρὸς τὸν μικρόν.

— Κοκκό, ἐγὼ θὰ λείψω μιὰ στιγμή: Κάθισε φρόνιμα καὶ μὴ κάνης ἀταξίες, γιατί ὁ Θεὸς ἀπὸ ψηλά σὲ βλέπει.

Ὁ Κοκκὸς ἐγείρει τὸ βλέμμα καὶ βλέπων τὸν οὐρανόν, ἀπαντᾷ:

— Ἄ μαμά!... σήμερα δὲν μπορεῖ νὰ με ἴδῃ, γιατί ἔχει πολὺ σύννεφα!

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ καφενεῖον.

Ὁ κ. Χ. διαρχόμενος, παρατηρεῖ εἰς ἓν τραπέζιον δύο γνωρίμους συνομιλοῦντας καὶ μειδιώντας ἐπὶ τῇ διαβάσει του. Πλησιάζει καὶ λέγει εἰς ἓνα ἐξ αὐτῶν.

— Στοιχηματίζω, ὅτι κάποια ἀνοησία θὰ εἶπες γιὰ μένα:

Καὶ ἐκείνος ἀταράχως:

— Πιθανόν' ἔλεγα, ὅτι εἶσαι πολὺ ἐξυμνος ἀνθρώπος.

Μία κυρία ἀρχετὴ λεπτοφυῆς, ἥτις ἀνήκει εἰς τὴν Ἑταιρείαν ὑπὲρ τῆς προστασίας τῶν ζώων, σταματᾷ εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ παρατηρεῖ τὸν κατεσκληκότα ἵππον ἑνὸς μονίμου ἀμαξίου.

— Γιατί δὲν τοῦ δίδεις νὰ τρώγῃ καλά τοῦ ἀλόγου σου; λέγει μετ' ἀυστηρότητος πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην.

Ὁ ἀμαξηλάτης τὴν κυττάζει μὲ ἀπορίαν.

— Κυρία μου, ἀπαντᾷ, ἡ εὐγενεία σου βέβαια θὰ τρώγῃ καὶ θὰ πίνῃ καλά σὺν σίτι σου, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἡ κυρία ἀρχίζει νὰ συγκινηθῆται...

— Λοιπόν, ἐξακολουθεῖ ἀταράχως ὁ ἀμαξηλάτης, γιατί τοῦ λόγου σας εἶσθε ποῦ ἀχμνή ἀπὸ τὸ ἀλόγόν μου;

Εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα δδηγοῦνται δύο φοιτηταί, οἵτινες συνεπλάκησαν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ὅπου συγκάτοικοι.

— Δὲν εἶνε τίποτε σοβαρόν, κύριε ἀστυνόμ, λέγει εἰς ἓξ αὐτῶν... Ἐλογοφέραμεν καὶ ἀντηλλάξαμεν μερικὰς λέξεις...

— Πῶς, μερικὰς λέξεις! παρατηρεῖ ὁ ἀστυνόμος. Καὶ ἀπὸ τὸ τραῦμα ποῦ ἔχει σὺν τῷ κεφάλι ὁ σύννομος μὲ τὰς λέξεις τοῦ τῶ ἔκαμες;

— Ἀκριβῶς, τοῦ ἐπέταξα εἰς τὸ κεφάλι ἓνα λεξικόν.

Ἡ κυρία πρὸς τὴν ὑπερέτριαν:

— Ντροπὴ σου, καυμένη!... νὰ λείψῃς μιὰ ὥρα γιὰ ν' ἀγοράσῃς μισὴ ὀκά κρέας!

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία!... δὲν ἦτο μισὴ ὀκά, ἦτο μιὰ ὀκά σωστή!

— Θανατοῖα πεζοπορία! ἔκαμα εἴκοσι χιλιόμετρα εἰς δύο ὥρας.

— Ἀδύνατον!

— Νά, ρώτησε καὶ τὸν Κώστα, ποῦ εἶμεθα μαζί.

— Ἦσαοθε δύο; τότε ἐξηγεῖται ἐκάματε ἀπὸ δέκα χιλιόμετρα ὁ καθένας.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἡ ΜΗΤΗΡ. Τί εἶναι αὐτὰ πάλιν, δὲν μοῦ ὑποσχεθήκατε κ' οἱ δύο σας πῶς δὲν θὰ τρώτε τὸ πορτοκάλι σας πρὸ τοῦ φαγητοῦ;

Ὁ ΜΙΚΡΟΣ. Ναι, μαμά, ἀλλὰ δὲν ἐφάγαμε τὰ δικά μας πορτοκάλια. Ὁ Τάσος ἔφαγε τὸ δικό μου καὶ ἐγὼ τὸ δικό του.

ΜΙΑ. Κύριε ἀνθυπολοχαγέ, ἀπόψε σας εἶδα στὸ δειπνόν μου.

Ὁ ΑΛΛΟΣ. Περιέργων, ἐγὼ δὲν κατάλαβα τίποτε.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Πάλι βρώμικο τὸ χέρι σου, δὲν θὰ σὲ τιμωροῦσα, ἀν' ἔβλεπα ἄλλο χέρι βρωμερότερο ἀπ' αὐτό.

Ὁ ΚΩΣΤΑΚΗΣ. (Παρουσιάζει τότε τὸ ἄλλο χέρι του, ἔτι βρωμερότερον.)

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ. Ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν ἑνὸς ἄλλου φιλαργύρου. — Πότε θὰ καθήσετε νὰ φάτε; — Ἡ μαμά μου μοῦ εἶπε, ἅμα φύγετε ἐσεῖς.

Ἡ ΚΟΡΗ πρὸς τὸν πατέρα της: — Θὰ τὸν ἔπαιρνα αὐτὸν τὸν πάρεδρον, ἀν' δὲν εἶχε τόσο μικρὰ μάτια, σὺν κουμπόρυτες.

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ. Πάρε τον, παιδί μου, καὶ θὰ ἴδῃς τί μεγάλα θὰ τὰ κάμῃ, ὅταν γίνῃς γυναῖκα του.

ΑΥΤΟΣ. Σὰς ὀρκίζομαι, Ἐλλο, ὅτι σας ἀγαπῶ. ΕΚΕΙΝΗ. Λυποῦμαι, ἡ καρδιά μου δὲν εἶνε πλέον ἐλευθέρα.

ΑΥΤΟΣ. Λοιπὸν δὲν θέλετε νὰ γίνετε σύζυγός μου; ΕΚΕΙΝΗ. Σύζυγός σας; Πῶς ὄχι; διὰ τί δὲν μοῦ τὸ λέγετε τόσον καιρόν;

Αἰωνίως Οἱ μικροί.

— Μῆτσο, ἔλα γλήγορα στὸ σπῆτι.

— Γιατί, Γιάννη;

— Θέλει νὰ σὲ δείρῃ ἡ μαμά.

Ὁ ΧΩΡΙΚΟΣ. Ἐπῆγα λοιπὸν εἰς τὸ Βερολῖνον καὶ ἐκάθησα στὸ ξενοδοχεῖο εἰς τὸ δωματίόν μου ἦταν ἓνα κουμπὶ καὶ ἅμα τὸ ἐπίεζα ἔρχονταν ἀμέσως ἓνα κορίτσι καὶ μὲ ρωτοῦσε τί ἤθελα.

ΑΛΛΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ. Καὶ δὲν μοῦ ἔφερνες καὶ μένα ἓνα κουμπὶ; καυμένη;

Μεταξὺ μικρῶν:

Ὁ ΝΙΚΟΛΑΟΣ. Ὁ πατέρας μου εἶναι σοφώτερος ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου, γράφει ποιήματα.

Ἡ ΒΑΓΓΕΛΩ. Ὁ δικός μου ὁ πατέρας εἶνε δυὸ φορές σοφώτερος ἀπὸ τὸν δικόν σου, δὲν γράφει διόλου ποιήματα.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

Αἱ ἐφετεινικὴ συνκυλίαι τῆς Ὀρχήστρας τοῦ Ὀδείου Ἀθηνῶν, εἶναι μίᾳ θριαμβευτικῇ συνέχειν τῶν περισυνῶν ἀλησμονήτων συναυλιῶν ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ. Ἰδίᾳ δὲ ἡ δευτέρᾳ τῆς ἐφετεινῆς σειράς, δοθεῖσα ἐσχάτως, ὑπερέβη τὴν πρώτην ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ προγράμματος, μᾶλλον προσιτοῦ εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν καὶ τοῦτο πασιφανῶς ἐγένετο καταληπτὸν ἐκ τοῦ ἀγρίου, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν; ἐνθουσιασμοῦ τοῦ πυκνοτάτου ἀκροατηρίου. Τὸ «Κονσέρτο Γκρόσσον» τοῦ Χαίνδελ ἐξετελέσθη μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν μαθητῶν καὶ καθηγητῶν τοῦ Ὀδείου, ἔτι δ' ἐπιτυχιστέρᾳ ὑπῆρξεν ἡ ἀπόδοσις τῆς λεπτῆς καὶ δυσκολωτάτης Συμφωνίας τοῦ Μότσαρτ εἰς κσὸλ ἔλασσον». Εἰς τὸ κονσέρτο τοῦ Σαίν-Σαένς ἐδόθη εὐκαιρία εἰς τὸν δαιμόνιον καθηγητὴν κ. Σουλτσε νὰ καταγάγῃ ἀποθεωτικὸν θρίαμβον, ἀποδείξας τὸ ὑπεροχὸν τάλαντόν του εἰς τὸ τεχνικώτατον σόλο, πλήρες θαυμασίων ἀποχρώσεων καὶ δυσκολιών.

Εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς «Μιρέιγ» τοῦ Γκουνῶ ἡ ὀρχήστρα ὑπῆρξε τελεία, ἡ δὲ χορωδία τῶν μαθητῶν τοῦ Ὀδείου ἐξετέλεσε μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν τὸν χορὸν τῆς πρώτης πράξεως, δις ἐπαναληθόντα, τῇ ἐπιμόῳ ἀπαιτήσει τοῦ ἀκροατηρίου.

Εἶνε ἀληθῶς πολὺ εὐχάριστον καὶ παρήγορον, ὅτι τοὺς ἀτρήτους κόπους τοῦ Ἑθνικοῦ μας Ὀδείου παρακολουθεῖ τὸ κοινὸν μὲ τόσῃν προσοχῇ. Εἶναι δὲ ἀξίως πολλῶν ἐπαίνων ὁ κ. Γ. Νάζος, διότι παρ' ὄλλας τὰς ἀντιδράσεις καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις, δικρῶς μᾶς παρουσιάζει ἐπιλήξεις καὶ προόδους.

ΕΠΙΝΟΗΣΙΣ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΙΚΗΣ ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΗΣ

Διὰ τῆς δηλώσεώς μου ταύτης φέρω εἰς γνῶσιν τῶν κ. ἐπιχειρηματιῶν καὶ κεφαλαιούχων, ὅτι τελειοποιήσας τὴν ὑπ' ἐμοῦ ἐφευρεθείσαν Περιστροφικὴν Ἀτμομηχανὴν καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας, εἶμαι διατεθειμένος νὰ παραχωρήσω αὐτὴν πρὸς ἐκμετάλλευσιν εἴτε συνεταιρικῶς, εἴτε καὶ καθ' ὀλοκληρίαν, ἀντὶ ποσοῦ ἀιολόγου τῆς ἀξίας αὐτῆς.

Ἡ περιστροφικὴ αὕτη ἀτμομηχανὴ παραβαλλομένη μὲ παλιδρομικὴν ἴσης δυνάμεως παρουσιάζει τὰ ἑξῆς πλεονεκτήματα.

Κατὰ μὲν τὸν ὄγκον εἶνε μόνον τὸ 1)5 τῆς

παλιδρομικῆς, κατὰ δὲ τὸ βάρος μόνον τὸ 1)4. Ἐργάζεται ἐντελῶς ἀθουρύβως καὶ δύναται νὰ ἀξηθῶσιν αἱ στροφαὶ κατὰ βούλησιν, χωρὶς νὰ κινουμένη ποσῶς ἡ μηχανή.

Ἐχει διαρκῶς τὴν ὄπην τῆς ἐξαγωγῆς ἀνοικτὴν εἴτε χύνεται ὁ ἀτμός εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν εἴτε μεταβαίνει πρὸς τὸ ψυγεῖον. συνεπῶς δὲν ὑπάρχει ἀντίθλιψις ποσῶς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποδίδει μεγαλείτερον ἔργον. Ἐπειδὴ δὲ αἱ τριβαὶ εἶνε ἐλάχισται, ἐπέρχεται μεγίστη οἰκονομία καυσίμου ἕλης.

Ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς τῆς ἀποβαίνει περιττός ὁ σφόνδυλος καὶ διὰ μονοκύλινδρον ἀκόμη μηχανήν.

Ἀποκτάται δι' ἑνὸς καὶ μόνου κυλίνδρου τοσαύτη ἐκτόνωσις, ὅσην ἐπιδίδομεν νὰ ἀποκτήσωμεν διὰ τῶν δύο κυλίνδρων τοῦ παλιδρομικοῦ συστήματος.

Ἐν Θῆρᾳ 18 Νοεμβρίου 1911.

Γ. ΦΙΛΙΠΠΑΚΗΣ

ΜΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

«Ὅλα ἡ μορφή, τοιάδε καὶ ἡ ψυχὴ». Πράγματι αὕτη ἡ ἐκφρασις τῆς ἀρχαιοπρεποῦς μορφῆς τῆς δεσποινίδος Ἑλένης Μαρτιμιανῶν προδίδει τὴν καλλιτεχνικὴν ψυχὴν της, πλημ-

ΕΛΕΝΗ ΜΑΡΤΙΜΙΑΝΑΚΗ

μυρισμένην ἀπὸ φῶς καὶ αἰσθημα. Ἀπὸ τὴν μάγον ἐκλαμπιν τῶν ὀφθαλμῶν της ἐκχειλίζει δὴ ἡ ὀραϊότης τῆς ἐνοστικτοῦ τέχνης της. Τάλαντον ὑπέροχον ἑναρμονιομένον εἰς ἓν καλλιτεχνικὸν σύνολον, ἰδὸν δ, τι ἀποτελεῖ ἓν ἰδανικῶς ὄραϊον δημιούργημα.

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΗ—ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΒΛΕΨΙΣ ΑΣΦΑΛΗΣ

ἐπὶ τῇ βάσει τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου
καὶ τῆς χειρὸς.

Ἐπὶ τῇ βάσει πολυετοῦς πείρας, ἐπιστημονικῶν μελετῶν καὶ τῆς προόδου τοῦ πνευματισμοῦ δυνάμεθα ν' ἀνακαλύψωμεν, ἰὼν τὸν χαρακτήρα ἀτόμου τινός. Ἰὼν τὰ ἐλαττώματα καὶ προτερήματα αὐτοῦ, ἴσως τὰς βλέψεις καὶ ἐπιθυμίας του. Ἰὼν τὰ κυριώτερα τοῦ παρελθόντος βίου του. Ἰὼν τοῦ Πού ἤδη βαδίζει καὶ ἂν ἀπειλήται ὑπὸ συμφορᾶς ἢ εὐνοεῖται ὑπὸ τῆς τύχης. Ἰὼν ἱιθιῶνα γεγονότα τοῦ μέλλοντος βίου του.

Ἀποκαλύψεις σχετικαὶ πολυάριθμοι, ἐπιτυχία πλήρης ἐπὶ 40 ἀτόμων ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Σενοδοχείου «Ἡράκλειον» ἐν Αἰδηψῷ, ἑτέρα ἐπὶ 30 ἀτόμων ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Σενοδοχείου τῆς Μ. Βρετανίας ἐν Κωνσταντινῶν, ἑτέρα ἐσχάτως ἐν τῷ ρωσικῷ ἀεροπλοίῳ «Βασίλισσα Ὀλγα» ἐν πλῆθ. καὶ ἑτέρα ἄλλα ἐν συναναστροφαῖς μᾶς πείθουσι περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν τοιούτων ἀποκαλύψεων, κατόπιν προσωπικῆς ἢ φωτογραφικῆς ἐξετάσεως.

Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως» ἢ ἐκδουλεύσεις μᾶς ἀπὸ παρέχεται δωρεάν. Εἰς πάντα μὴ τοιοῦτον ἀντὶ φρ. 5. Ἡ ἐξέτασις γίνεται εἴτε προσωπικῶς εἴτε διὰ φωτογραφίας τοῦ ἐνδιαφερομένου προσώπου, ἥτις νὰ μὴ εἴνε παλαιότερα τῶν δύο ἐτῶν καὶ νὰ σημειῖται διπλοῦς ἰδιοχείρως ἢ ἡλικία του, τὸ ὄνομα, ἢ πατρὶς καὶ ἢ διαμονὴ του.

Ὅμοιος καὶ διὰ τῆς ἐξετάσεως τῆς γραφῆς ἀποκαλύπτεται ὁ χαρακτήρ καὶ τὸ ποῖον τοῦ ἀτόμου.

Πᾶσα σχετικὴ αἰτησις ἀπευθύνετα: πρὸς τὸν κύριον Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΝ Εἰς Ἀθήνας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

23. Αἴνιγμα.

Πανίσχυρον καὶ φοβερόν
τῆς φύσεως στοχασίον
ἐν ὧρα τρόμον προξενῶ,
ὡς ἄγριον θηρίον.

Ἐν τῶν ὀστέων μου ἂν θρασυθῇ
ἀκέραιον θὰ μείνω.
πόλις δὲ τότε ἀνηρά,
Ἑλληνικὴ θὰ μείνω.

24. Αἴνιγμα.

Μικρὰ νῆσος τῆς Ἑλλάδος
Ἐν γωνίᾳ ἐρριμένῃ
πέριθ δὲ ὑπὸ σκοπέλων
εἶμαι περιβεβλημένη.

Δύο λίφους ἂν τὸ κῆμα
ἀποσπάσῃ, θὶ χαθῇ
εἰς τὴν χεῖρα σου δ' ἡ νῆσος
παρευθὺς θὰ εὐρεθῇ.

25. Αἴνιγμα.

Εἰς τὸ πρῶτον μου θὰ εὐρησῇ
χρόνου τμήμα,
Εἰς τὸ δεύτερον, σωματίων
λεπτῶν νῆμα.
Τὸ δὲ ἄλλο μου τί εἶνε;
Ποιητοῦ ἐξόχου ρῆμα.

Δύσεις 12 τεύχους.

17. Ἄετός — Ὑετός.
18. Ὁ χειμὼν εἰς ἀνυπόφορος.
19. Ἡ ἀνοιξὶς εἰς ἀνηρά.

ΑΔΑΛΗΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ».

Θ. Φ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιτολαὶ χρήματα, κάρτες ἐλήφθησαν. Συντόμως ἐρχόμεθα. Γράφωμεν.— Γ. Φ. Θέραν. Συγχαίρομεθα δι' ἐπίνοιαν, εὐχόμενοι ὑπὸ βίβλιαστα Ἐδημοσιεύσασμεν.— Α. Κ. Κωνσταντίνου. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς, προσπαθήσωμεν.— Ι. Σ. Μαργάλια. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη ἄνευ ἐπιστολῆς. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφωμεν.— Π. Β. Σόφραν. Δελτάριον ἐλήφθη. Παραγγελίαν ἐκτελεσθήσεται καὶ ἀπαντήσωμεν.— Σ. Κ. Πατρὰς. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις σᾶς ἐστάλη.— Π. Β. Ν. Κίον. Ἀναμένομεν ἐπιστολὴν μετ' ἐμβύστατος.— Σ. Κ. Φιλίππου. — Μᾶς ἐλησημονήσατε ἐντελῶς καὶ ἀποροῦμεν.— Γ. Κ. Βῶλον. Ψύχος δριμύτατος. Ἀνιμένομεν κονάχ. Φ. Μ. Μ. Κάρον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Πάντοτε παράπανα. Θὰ ἔλθωμεν, ἀλλὰ δύνασθε στείλητε.— Σ. Μ. Λευκωσίαν. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.— Π. Α. Μήλον. Τόμος σᾶς ἐστάλη. Ἀντίτιμον ἐλήφθη.— Σ. Π. Γιούργεβον. Χρήματα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.

ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Ἐν τοῖς ἡμετέροις γραφεῖσι εὐρίσκονταὶ ὀλίγα ἔτι σώματα τοῦ «Πανοράματος» χρυσοδέτου, ἐν ᾧ περιέχονται καλλιτεχνικαὶ εἰκόνες τῶν Βασιλέων καὶ Πριγκίπων, ὑπουργῶν καὶ ἐπιστῆμων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ πλείστον πόλεων καὶ ὠραίων τοπειῶν.

Στέλλεται ἀντὶ φρ. 10 παντὶ προκοπτεῶν λοντι τὸ τίμημα.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες ἔτι συνδρομᾶς τῆς «Φύσεως» ὅπως εὐαρεστοῦμενοι, ἀποστείλωσιν ἡμῖν ταύτας συντόμως, καθόσον θέλομεν διακόψει ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὴν περαιτέρω ἀποστολὴν τῶν τευχῶν. Ἐλπίζομεν, ὅτι οὗτοι ἀναλογιζόμενοι τὸ δίκαιον καὶ τὰς δαπάνας ἡμῶν θέλουσι σπεύσει, χωρὶς νὰ ἀναμεινωσὶ καὶ ἰδιαίτεραν εἰδοποίησιν μᾶς.

Γνωρίζετε τί εἶνε ἡ «Βιβλιοθήκη τῆς Τσέπης»;